

CVETJE

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

Vsebinska 1.—2. štev.: Brezmadežnemu Srcu 1. — Diamantni jubilej »Cvetja« 1. — Marijino očiščevanje in Gospodovo darovanje 3. — Zunanja oblika »Cvetja« 5. — Uredniki »Cvetja« 7. — Frančiškanska znanost 8. — Katekizem tretjega reda sv. Frančiška 10. — Nocoj... 12. — Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani 12. — Frančiškanski misijoni (priloga). — Bralcem našega lista! Misijonskim prijateljem! 15—18. — Smrtna ura 19. — Srce naše vere — sv. maša 19. — Iz moje celice 21. — Kako se gibljejo tretjerredne skupščine 22. — Mamon 22. — Naše sestre Marijine misijonarke 25. — Albanska mladenka 27. — Pax et bonum! 31. — In naj molijo za mrtve... 32.

Celoletna naročnina 12 lir.

Posamezna številka 1.50 lir. Za Nez. Hrvatsko 40 kun. Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravnništvo »Cvetja«, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1943-XXI

Januar — Prosinec

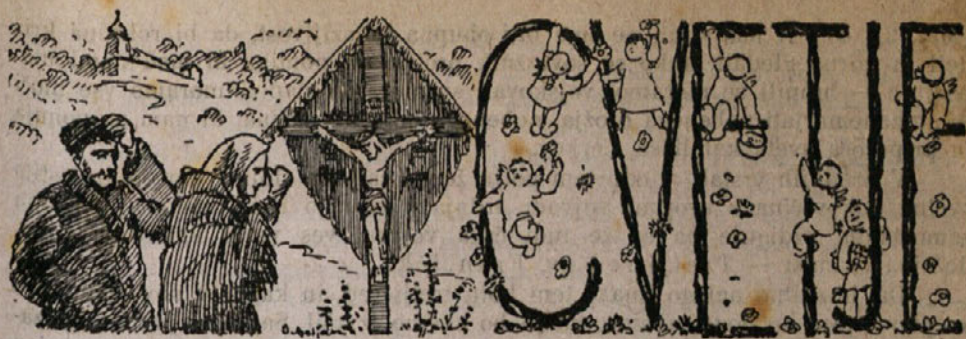
1 P	VO. PO.	Obrezovanje Gosp., Novo leto	16 S	PO.	S. Berard in t. m., S. Marcel pm.
2 S		B. Bentivol in Gerard, Osm. sv. št.	17 N		2. po Razgl., S. Anton pušč.
3 N	PO.*	Ime Jezusovo, Osm. sv. Janeza	18 P		Stol sv. Petra v Rimu
4 P		B. Angela vd., Osm. Ned. otr.	19 T	PO.	B. Tomaž, Karel in Bernard sp.
5 T		Vigilija Razgl. G., S. Telesfor pm.	20 S		S. Fabijan in Sebastijan m.
6 S	VO. PO. X	Razglašenje Gospodovo	21 Č		S. Neža dev. in muč.
7 Č		Od 2. dne v osmini Razgl.	22 P	Čm.	S. Vincencij in Anastaz m.
8 P		Od 3. dne v osmini Razgl.	23 S		Zaroka M. D., S. Rajmund
9 S		Od 4. dne v osmini Razgl.	24 N		3. po Razgl., S. Timotej šk.
10 N		Nedelja v osm. in 1. po Razgl. G., Sveta Družina	25 P		Spreobrnjenje sv. Pavla
11 P		Od 6. dne v osmini Razgl.	26 T		S. Polikarp škof in muč.
12 T		Od 7. dne v osmini Razgl.	27 S		S. Janez Zlatousti šk. in c. uč.
13 S		Osmina Razgl. Gospod.	28 Č		S. Peter Nol. sp., S. Neža
14 Č	PO.	B. Rogerij, Odorik in Egidij sp.	29 P		S. Frančišek Sal. šk. in c. uč.
15 P		S. Pavel pušč., S. Maver op.	30 S	PO.	S. Hijacinta d., S. Martina d.
			31 N	PO.	4. po Razgl., B. Ludov. in t., S. Jan.

Februar — Svečan

1 P	PO.	Evstohija in t., Ignacij	15 P	PO.	Andrej K. sp., S. Favstin in t., Ant.
2 T	VO. PO. X	Očiščevanje M. D., Svečnica	16 T	Čm.	Filipa Marerijska dev.
3 S	Čm.	Matej šk., S. Blaž šk. in m.	17 S	Čm.	Luka Belludi sp.
4 Č	PO.	S. Jožef Leon., S. Andrej K. šk.	18 Č	Čm.	S. Simeon šk. in muč.
5 P	PO.	S. Peter-Bapt. K. in t. m., S. Agata	19 P	PO.	S. Konrad Plac. sp.
6 S		S. Tit šk., S. Doroteja dev. in m.	20 S	Čm.	Peter iz Treje sp.
7 N		5. po Razgl., Ricerij in t., Rom. sp.	21 N		1. predpostna (sedemdesetnica)
8 P		S. Janez Mat.	22 P	PO.	S. Marjeta Kort., Stol sv. Petra ap.
9 T		S. Ciril Al. šk. uč., S. Apolonija	23 T		S. Peter Damijan šk. in uč.
10 S		S. Sholastika dev.	24 S		S. Matija apostol
11 Č		Lurška Mat. B.	25 Č		Sebastijan Apar. sp.
12 P		7 sv. ustanovnikov	26 P	PO. Čm.*	Izabela dev.
13 S		Janez Triorski muč.	27 S		S. Gabriel od žal. M. B.
14 N		6. po Razgl., Ivana V., Valentin m.	28 N		2. predp. (šestdesetn.), Ant. Fl. vd.

* V vsakem samostanu našega reda Opravilo za pokojne sobrate, sorodnike in dobrotnike ter peta črna sv. maša.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena. X = popolni odpustek le za člane Frančiškanske misijonske družbe.

Fr. Bazilij:

Brezmadežnemu Srcu

*Brezmadežno tvoje Srce, o Marija,
zaupno kristjani časte;
a trnje bodeče ga kruto ovija —
človeštva ga grehi skele.*

*Zatekamo k tebi se v času trpljenja.
Marija, podaj nam roko
in varno nas vodi po potih življenja!
Pri tebi tako je lepo.*

*Priznamo, da mnogo Boga smo žalili;
sedaj, glej, kesamo se res.
Po Srcu brezmadežnem bomo sprosili
pomoč, blagoslov iz nebes.*

Diamantni jubilej »Cvetja«

Pričujoča številka pričenja 60. letnik našega tretjerednega glasila »Cvetje z vrtov sv. Frančiška«. Zelo zanimivo bi bilo vedeti, kako in zakaj je »Cvetje« začelo cveteti v vrtovih sv. Frančiška. Vse nam razloži »Povabilo k naročbi«, ki ga je napisal prvi urednik »Cvetja« p. Stanislav Škrabec pred 60 leti. Takole se glasi dobesedno:

Brezšteviline vojske hudih nasprotnikov, močnejših kakor kdaj poprej, divjajo dandanašnji zoper sveto katoliško Cerkev, želeč jo streti in uničiti, da bi sledu po njej ne ostalo. Ni je menda dežele na svetu, kjer bi kralj peklenškega brezna ne bil razpostavil svojih trum, sezidal svojih trdnjav in izkopal svojih podkopov, da s silo in zvijačo, skrito in očitno napada in podira kraljestvo božje na zemlji, sveto Cerkev. Mi, trdno prepričani, da je na skalo zidana in je ne bodo peklenške moči nikdar premagale, se zanjo nič ne bojimo — bojimo in tresemo pa se zase in za one, ki imajo priti za nami, bojimo se, da bi se nad nami ali nad njimi ne izpolnile besede Kristusove: »Zato vam povem, da bo vzeto od vas božje kraljestvo in bo dano ljudstvu, ki bo rodilo svoj sad.«

(Mat. 21, 43.) A naš strah ne sme biti obupna bojazljivost, da bi roke na križ deli in mirno gledali, kako se sovražnik proti nam pomika in med nami utaborjuje — braniti se moramo, vojskovati se moramo, napeti moramo vse moči in ne zanemarjati nobenega orožja, nobenega bojnega načina, ki nam ga ponuja in priporoča sveta katoliška Cerkev.

V prednjih vrstah, v odprtem polju že od začetka stoji v tem boju častita svetna duhovščina s svojimi vojvodi, trdnjave branijo razni redovi po svojih samostanih, vzdiguje pa se že tudi črna vojska, ves verni katoliški narod, deželna bramba — Tretji red sv. Frančiška.

Da, imenitno nalogo ima v tem boju tretji red, in kakor v novejšem času krepko vstaja na noge, upamo, da jo bo slavno izvršil. Saj nosi pred njim zastavo — sv. križ — veljaven in od našega večnega kralja najlepše osvetinjen zastavnik, sveti serafinski Frančišek, najvišja vojvodinja pa mu je slavna Devica Nazaretanska, brez madeža spočeta božja mati Marija.

Krepko, pravimo, vstaja na noge tretji red in naglo se množi po vseh krajih katoliškega sveta. Ze vzdržuje tudi svoje časopise skoraj v vseh glavnih evropskih jezikih. In s kolikim veseljem je bil pozdravljen zlasti lani ustanovljeni nemški »Sv. Frančiška zvonček«! Sedemnajst tisoč naročnikov je dobil že prvo leto in tudi v naše kraje se je razširil.

Ali zdajci so se od raznih strani oglasile želje po enakem listu za naš pobožni slovenski narod — in zlasti po prijateljskem prigovarjanju lastnih redovnih sobratov smo se odločili, ne brez strahu in obotavljanja, tem željam po naši moči ustreči ter tudi pri nas ustanoviti skromen mesečni list kot glasilo tretjega reda za slovenske dežele.

Imenovati ga hočemo »CVETJE Z VRTOV SV. FRANČIŠKA«. Spominja naj nas to ime nebeškega cvetja, ki so ga v vencih zmage po hudih vojskah prejeli častitljivi svetniki in svetnice redov sv. Frančiška, spominja naj nas dišečih rož njihovih čednosti, ki so rastle in se razevetale v vednem boju zoper zavrženega angela, zoper zapeljivi svet, zoper lastno, po izvirnem grehu popačeno nagnjenje.

In ravno to ima biti glavni namen našega lista: krščanskih čednosti učiti, zanje navduševati s prelepimi, svetlimi zgledi našega sv. očeta Frančiška in drugih svetnikov in svetnic, ki so v njegovih treh redovih Bogu služili. Seznaniti hočemo naše bralce natančneje z njihovim življenjem in — kolikor jih more tudi manj učenim razumljivi biti — z njihovimi spisi v preprostih prestavah. V prvem letniku bomo priobčevali v ta namen povesti iz življenja sv. Frančiška in njegovih tovarišev, to je prvi del slovečega »Cvetja sv. Frančiška« (Fioretti), katero imenuje francoski pisatelj Ozanam epopejo — junaško pesem frančiškanskega reda. Zlasti se bomo ozirali na tretji red, katerega je namenil naš sv. oče za vse verne katoliške kristjane, ki ne morejo zapustiti sveta in v samostanskih redovih čisto Bogu se posvetiti, pa žele v svojem stanu prav po krščansko živeti in večno zveličanje si zaslužiti. Kakor je znano, je bil blagega spomina papež Pij IX. tudi ud tretjega reda in ravno tako je tretjerednik tudi sveti oče Leon XIII., ki ta red visoko čisla in vsem vernim, zlasti duhovnikom, živo priporoča. Gotovo je torej vredno in koristno za vsakega katoličana tretji red natančno poznati. Mi bomo zato govorili obširneje o njegovi zgodovini, namenu in koristi in bomo podali tudi vodilo tega reda v novi prestavi s potrebno razlago. Razen tega bo prinašalo Cvetje različne druge večje in manjše spise — zlasti o češčenju brez madeža spočete Matere božje Marije, o češčenju sv. Jožefa. Sploh, kar more biti udom tretjega reda primerna dušna hrana, bo lahko dobilo prostora v našem listu.

Nikakor pa naj nihče ne misli, da mora biti v tretjem redu, kdor hoče ta list brati ali se nanj naročiti. Z naročitvijo se tudi nihče nikakor ne zaveže, da bo kdaj v tretji red stopil. Sploh smo list namenili vsemu vernemu sloven-

skemu ljudstvu, mladim in starim, bogatim in ubogim, učenim in preprostim in upamo, da bo vsak v njem dobil mnogo mikavnega in koristnega. Zato prosimo pomoči razen naših redovnih bratov zlasti častite duhovnike in tudi druge slovenske pisatelje, ki so udje in prijatelji tretjega reda.

»Cvetje« bo izhajalo v začetku vsakega meseca v zvezkih po 32 strani v osmerki, velja za celo leto 70 krajcarjev. Prosimo torej vse naše prijatelje, zlasti vsi častito slovensko duhovščino, da bi ta list ljudstvu priporočila in blagovoljno tudi naročnino pobirati ne odrekla. Naročati pa se more zlasti tudi po zakristijah in portah samostanov sv. Frančiška.

Ako bi našlo »Cvetje« dosti podpore in obilno število slovstveno izobraženih bralcev, bo prinašalo tudi na zavitku različne literarne, zgodovinske ali jezikoslovne črtice kot znanstvena pojasnila in opazke k spisom, ki bodo v listu.

Novi naročniki se še sprejemajo. Kdor želi Cvetje neposredno po pošti dobivati, naj natanko naznani svoje ime, stanovanje, kraj in poslednjo pošto ter po poštni nakaznici pošlje naročnino.

Tako pristržno in preprosto se je pred 60 leti predstavila prva številka našega »Cvetja«. List se je takoj prikupil. Upam, da sedanjemu uredniku in sedanji upravi 60 letnega jubilaranta »Cvetja« ne bo treba drugega »Povabila k naročbi«, kot ga je napisal pred šestimi desetletji prvi urednik: učeni p. Stanko Škrabec. Opomniti bi bilo treba samo, da zdaj stane naš list 15 lir za vse leto in da izhaja v začetku vsakega drugega meseca. Vsebinsi je ostalo »Cvetje« zvesto, kot je naznanil prvi urednik. Enako si bo prizadevalo tudi vnaprej. Za jubilej je dobilo »Cvetje« zopet novo obleko in za šestdesetletnico smo pričeli z »Misijonsko prilogo«, kjer bomo poročali o naših frančiškanskih misijonih. Misijonski kotichek so prevzeli naši kleriki. — Kdor zna malo misliti, lahko razume, da zlasti danes potrebuje naš ožak tretjeredni list vso vašo podporo in vso vašo pomoč, ko se mora opirati na palico starčka. Naročniki! Ne odrecite mu podpore v obliki naročnine!

P. DOMINIK:

Marijino očiščevanje in Gospodovo darovanje

Bog je dal po Mozesu izraelskemu ljudstvu resnobno postavo. Hotel je, naj se človek ob rojstvu otrokovem spominja izvirnega greha, naj se zaveda, da je ko Adamov otrok v grehu spočet in rojen. Po tej postavi izraelska mati po rojstvu dečkovem 40 dni ni smela v svetišče božje. Ko so bili pa ti dnevi očiščevanja dopolnjeni, je morala iti v tempelj in darovati Bogu enoletno jagnje v žgavno daritev in golobčka ali grlico v pravno daritev za greh. Če pa ni zmogla jagnjeta, je vzela dva golobčka ali dve grlici, eno v žgavno daritev, drugo za greh. Duhovnik jo je blagoslovil in tako je bila postavno očiščena.

Marije, brezmadežne, najčistejše ta postava ni vezala. Po-

Marija daruje Jezusa

slušajmo lepe besede sv. Bernarda (In purif. B. V. serm. 3): »Meniš li, da ne bi bila, v srcu ginjena, Marija mogla reči: Čemu je meni treba očiščevanja? Zakaj ne bi smela v tempelj, jaz, katere naročje ne pozna moža, in je tempelj sv. Duha postalo? Zakaj ne bi smela iti v tempelj, ki sem Gospoda templja rodila? Nič v tem spočetju, nič v tem rojstvu ni bilo omadeževanega, nič nepristojnega, kar bi bilo treba očistiti. Ker je namreč ta otrok vir vse čistosti, in je zato prišel, da bi nas grehov očistil, kaj naj na meni očisti dopolnitev postave, ki sem v brezmadežnem rojstvu (Jezusovem) najčistejša postala? — Resnično, o blažena Devica, res nimaš vzroka, res ne potrebuješ očiščevanja, toda ali potrebuje tvoj otrok obrezovanja? Bodí torej med ženami kakor ena izmed njih, zakaj tudi tvoj sin je tako med drugimi dečki. Hotel je biti obrezan; ali ne želi še bolj, biti tudi darovan? Daruj svojega Sina, sveta Devica, in blagoslovljeni sad svojega telesa postavi pred Gospoda; daruj v spravo nas vseh sveti, Bogu dopadljivi dar.«

Gospod Jezus je nekoč poklical otroka, ga postavil v sredo med učence in rekel: »Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mat. 18, 3). Preblažena Devica, ponižna, vdana dekla Gospodova, kolikokrat je pokazala to otroško preprostost in pravo ponižnost ne tolikanj z besedami, kakor v dejanju v vsem svojem življenju! Prav posebno pa je pokazala to čednost, ko se je podvrgla postavi, ki je ni vezala. »Nad postavo stare zaveze jo je vzdignila milost, pod postavo pa jo je postavila njena ponižnost,« pravi sv. Avguštin. Kaj bi moglo biti tej ponižni Materi ljubše, kakor da bi njeni otroci zares utrjeni bili v čednosti ponižnosti. Da bi vrgli od sebe vsako prevzetnost, ošabnost, nečimrnost, samovoljnost, nadutost. Da bi po materi, deklí Gospodovi, ravnali svoje življenje. »Taka je bila Marija, da je že njeno življenje samo zgled, vzor vsem,« pravi sv. Ambrož.

V najgloblji ponižnosti in pokorščini se Marija podvrže postavi očiščevanja. Srce pa jo tudi sili da se v templju nebeškemu Očetu zahvali za Jezusa, za božjega otroka, in da dete, Sina božjega, nebeškemu Očetu daruje v imenu vesoljnega človeštva. Še drugo postavo je namreč dal Bog Izraelcem. — Faraon ni hotel izpustiti ljudstva iz egiptovske sužnosti. Tedaj pa je neko noč angel Gospodov pomoril vse egiptovske prvorojence, izraelskim pa je na čudežen način prizanesel. V spomin na to božjo dobroto je dal Bog postaviti vsak izraelski prvorojeni deček bodi posvečen Gospodu. »Zakaj moje je vse,« je rekel Bog. Vsi prvorojeni moški Izraelci bi bili morali služiti Bogu v svetišču, v sv. šotoru in templju. Namesto njih pa je Gospod pozneje odločil v svojo službo Levijev rod. Prvorojenca pa so morali v templju postaviti pred Gospoda in ga odkupiti s petero šekli srebra. Vrnil se je v družino, življenje njegovo med ljudstvom pa naj bi bilo v službi božjih interesov.

Marija roma z božjim otrokom iz Betlehema v Jeruzalem. Živo čuti, da ta njena pot v tempelj nekaj posebnega pomeni. Pot jo vodi preko ravnine Refaim, ki jo je šel v davnini očač Abraham z Izakom, da stori voljo Gospodovo, ki mu je ukazal: »Vzemi svojega edinega sina, Izaka, ki ga ljubiš, in daruj mi ga na gori, ki ti jo pokažem« (1 Moz. 22). Prečisto, deviško srce Marijino pozna eno edino ljubezen, in ta ljubezen je Jezus, njen otrok, njen Bog in Gospod. Kakor presega milost, ki jo je Gospod razlil v njeno dušo, vso milost angelov in svetnikov, tako je tudi njena ljubezen ko globočina morja.

Nežno pritiska božja Mati svojega otročička na svoje srce, ki ji vse vriska od radosti, kakor nekoč, ko je svoj magnifikat zapela. Tako pristrčno je hrepenela po trenutku, da dečka božjega Bogu daruje za vselej. Ena edina misel jo prevzema: »Gospodov naj bo! Ves Bogu darovan!« Edinemu svojemu Sinu ne prizanese, v ponižni pokorščini, v brezmejni vdanosti, v ognju nerazumljive božje ljubezni daruje Očetu, kar ji je najdražje in najljubše na svetu.

Daruje za nas, za naše odrešenje, za našo večno srečo. Z njim pa daruje tudi sebe in celo svoje življenje. Saj je Jezus Življenje njenega življenja. Nikoli še ni bila nebeškemu Očetu katera daritev tako vseč ko ta jutranja Jezusova in Marijina daritev.

Zunanja oblika »Cvetja«

»Cvetje« je zagledalo luč sveta v zelo preprosti obliki. Nobenega cveta nikjer! Skromen napis in frančiškanski grb na platnicah — to je bila zunanja oblika »Cvetja«. Po treh letih je izginil celo grb s platnic in na njegovo mesto je prišla vsebina vsakega zvezka. Tako skromno, preprosto zunanjo obliko je ohranilo »Cvetje« ves čas uredništva prvega urednika in ustanovitelja našega tretjerednega glasila p. Stanislava Škrabca, ki je uredil celih 32 letnikov. Na zunanjo obliko ni p. Stanko prav nič držal. Vsakdo pa mora priznati, da je bilo pod uredništvom p. Stanislava v »Cvetju« največ cvetja. On je gledal na bogato notranjo vsebino. Za zunanje stvari se mu je zdelo vsakega prostorčka škoda. Zato so popisane tudi vse platnice in v listu samem se redkokdaj dobi kakšna slika. Je pa »Cvetje« prav zaradi platnic tako zaslovelo, da so ga dobivale vse svetovne univerze in še zdaj lahko vsak slovenski filolog pri izpitu cepne, ako ne pozna Škrabčevega »Cvetja«. Platnice je namreč učenjak določil za svoje znanstvene razprave jezikoslovja. Kdor ima zdaj shranjenih vseh 32 letnikov platnic Škrabčevega »Cvetja«, ta ima bogastvo.

Prva svetovna vojna je p. Škrabca pregnala iz prijazne Kostanjevice v Ljubljano, Cvetje pa je romalo v Kamnik in je dobilo šele tedaj drugačno zunanjo obliko, ki jo je potem zelo menjalo, tako da je že lepa zbirka »Cvetjevih« platnic. Za zunanjo obliko so skrbeli domači umetniki, predvsem akademski slikar p. Blaž, nekaj letnikov je opremil p. Ferdinand, nekatere p. Ladislav in še nekateri drugi. Dve leti so bile platnice opremljene s slikami slovenskih samostanov prvega reda sv. Frančiška. Slike in klišeje nam je dobavljala Ljudska tiskarna v Ljubljani.

CVETJE z vertov sv. Frančiška.

Mesečni list za verno slovensko ljudstvo, zlasti
za ude tretjega reda sv. Frančiška.

Pervi letnik.

S posebnim blagoslovom
Nj. svetosti papeža Leona XIII.,
Nj. ekselencije kneza nadškofa goriškega
in predst. generalnega ministra celoga frančiškanskega reda
vredil in izdal

P. Evstahij Ozimek,
mašnik frančiškanskega reda na Kostanjevici.

Prvi letnik »Cvetja«

Poznejši letniki »Cvetja«

Uredniki »Cvetja«

»Cvetje« je imelo v šestdesetih letih šest urednikov. Zastavo med njimi nosi prvi urednik p. Stanislav Škrabee, ki je list urejeval dolgih 32 let in bi ga bil morda še dalje časa, ako ne bi bila urednika in lista pregnala prva svetovna vojna. Vsebinsko je bilo »Cvetje« gotovo pod prvim urednikom na višku. P. Stanko je bil učen znanstvenik.

Med svetovno vojno se je »Cvetje« preselilo v Kamnik in tam je dobilo drugega svojega urednika v osebi p. Evstahija Berleca, znanega pesnika, ki je dolga leta zalagal »Cvetje« s svojimi lepimi nabožnimi pesmimi. Pod uredništvom p. Evstahija je »Cvetje« prvič spremenilo svoje zunanje lice. P. Blaž je naredil sliko: svetega Frančiška v vrtu med cvetjem, ki mu ga je natrosil angel iz nebes. P. Evstahij je uredil štiri letnike »Cvetja«. »Cvetje« je takrat tiskala Slatnerjeva tiskarna v Kamniku. Pod njegovim uredništvom je »Cvetje« doseglo najvišje število naročnikov. Pri tem je imel velike zasluge tedanji upravnik »Cvetja«, sedanji provincial p. Gračijan dr. Heric.

Za p. Evstahijem je sprejel uredništvo veliki strokovnjak tretjega reda **p. Salvator Zobee**, ki ga je urejeval dolgih osem let. On je izdal tudi zanimivo jubilejno številko za 700 letnico ustanovitve tretjega reda. Zaradi slabih razmer je prišlo »Cvetje« v velike finančne zadrege in je nekaj let »Cvetje« izhajalo komaj vsak drugi mesec.

Finančno vprašanje pri »Cvetju« je rešil četrti urednik **p. Hugo dr. Bren**. Obrnil se je na ameriške Slovence, ki so list v velikem številu naročili in tako pomagali »Cvetju« zopet na noge. P. Hugo je uredil samo en letnik »Cvetja«. Predal ga je v roke

p. Angeliku dr. Tomincu, ki je znani ustanovitelj zavarovalnega odseka tretjega reda Pax et Bonum. Zavarovalni odsek je dobil v listu stalni kotiček za svoja poročila in informacije. »Cvetje« je nekaj časa pod njegovim uredništvom tiskala Blaznikova tiskarna, nato pa prejšnja Jugoslovanska, zdaj Ljudska tiskarna. P. Angelik je bil urednik od leta 1930 do 1937. Takrat je sprejel uredništvo sedanji urednik. Njegovo sliko bo prineslo »Cvetje« za železni jubilej, za svojo 75 letnico obstoja.

DR. P. HILARIN FELDER O. M. CAP. — ATOM:

Franciškanska znanost

(Sklep.)

Edino pravo stališče, katero naj bi znanost v redu po Frančiškovi smrti v polagoma nastopajočih razmerah zavzela, je sv. Bonaventura že zdavnaj opisal kot »drugi ustanovnik frančiškanskega reda«, enako velik kot svetnik, kakor kot učenjak. Proti sovražnostim od zunaj in proti izgredom preveč popustljivih in preveč strogih bratov od znotraj je postavil za študijsko delovanje svojih sobratov sledeča navodila:

1. Študij bogoslovja ali sv. pisma je glede na apostolat bistvena poklicna dolžnost bratov. »Ker je red po redovni obljubi zavezan k pridiganju

in spovedovanju in te službe predpostavljajo znanje sv. pisma, je potrebno, da imamo študije in učitelje sv. pisma,« pripominja Bonaventura. In zopet: »Ti ubožni bratje skrbe za dušno zveličanje bližnjega, tega pa ne morejo storiti brez pomoči sv. pisma, in sv. pisma zopet ne morejo temeljito obvladati razen po študiju bogoslovja, ki obstoji v branju, premišljevanju, molitvi, bogomiselnosti, poslušanju, razgovoru in pridiganju besedila sv. pisma. Tako so obvezni k temu duhovnemu študijskemu delu, ki zaradi svojega napora zahteva celega človeka in zaradi svoje vzvišenosti izključuje vsako telesno opravilo.« Tudi če se bratje pečajo z drugimi znanostmi, »naj se nikdar preveč ne oddaljijo od očetovske hiše sv. pisma,« in če te znanosti uporabljajo v bogoslovju, se mora to vedno zmerno goditi. »Ne sme se prilivati preveč vode filozofije v vino sv. pisma, da ne bi vino postalo voda. To bi bil žalosten čudež! Kristus je vodo v vino spremenil in ne obratno.«

2. Vendar je študij filozofije oziroma svetnih znanosti zaradi bogoslovja in apostolata opravičen in zapovedan. Bonaventura graja, da nekateri bratje z ničemurnim in brezkoristnim študijem zgubljajo svoj čas in goje svetne znanosti le zaradi njih samih. Filozofske znanosti so le v toliko dovoljene, v kolikor postanejo pomožna sredstva bogoslovja, pripravljajo na bogoslovje, imajo bogoslovje za svoj cilj in so s tem določenim namenom posvečene. Če se jih tako umeva, tedaj jim pripisuje Bonaventura velik pomen. Njegov spis »De reductione artium ad theologiam (O povračanju znanosti v bogoslovje)« je slavospev na harmonijo vsega naravnega znanja z nadnaravnim znanjem in vero. »Vse znanosti,« tako piše, »imajo svojo vrednost za razumevanje sv. pisma; v njem se dovrše, od njega so spopolnjene, po njem so obrnjene proti večnemu razsvetljenju. Očitno je torej, da mnogotera modrost božja, katera je jasno razodeta v sv. pismu, in je skrita v vsaki znanosti, da je vsaka znanost podložna bogoslovju. In glavni sad vseh znanosti obstoji v tem, da prinaša gradbene kamne za utrditev vere.« Da ne samo koristna, ampak naravnost neobhodno potrebna je filozofija. Brez filozofije je umevanje in bramba verskih nauk pogosto nemogoča, mnogo mest sv. pisma brez poznanja svetnih znanosti enostavno ni mogoče razumeti. Filozofija gradi iz od nje preiskanih naravnih stvari zrcalo, skozi katerega bogoslovje gleda božje resnice. Obe znanosti skupaj tvorita Jakobovo lestvico, katere noga stoji na tleh filozofije in katere vrh sega v bogoslovje nebes in vse to po Jezusu Kristusu, ki je Gospod naravnega in nadnaravnega sveta in resnice.

3. Po tej lestvici naj bratje neprenehoma stopajo proti nebesom, s tem da se bavijo z bogoslovjem in modroslovjem v duhu pobožnosti. V tem je po sv. Bonaventuri posebno znamenje znanosti manjših bratov. Dominikanci in frančiškani se razlikujejo od vseh drugih redovnikov po znanstvenem razmišljanju, tako izvaja on. Potem navaja razlikovalna znamenja dominikanske in frančiškanske znanosti: »Dominikanci se bavijo predvsem z razmišljanjem in potem s pobožnostjo, frančiškani pa predvsem s pobožnostjo in potem šele z razmišljanjem. O da bi pač ta pobožnost in ta maziljenost nikdar ne bila postavljena na drugo mesto!«

Utelešena je ta frančiškanska znanost v sv. Bonaventuri samem. Njegov zaupni prijatelj in tajnik Bernard iz Bese priča o njem: »Kakor se je videlo, da Bonaventura s čudovito sposobnostjo napreduje med svetilniki znanosti in posebno v sv. pismu, tako je neprestano napredoval v milosti pobožnosti. Vsako resnico namreč, katero je s svojim razumom zapopadel, je oblikoval v molitev in slavo božjo in jo razmišljal v neprestanih občutkih.« To neprestano obcevanje z Bogom je dajalo njegovim delom mnogo hvaljeno maziljenost in mistično razpoloženje in njemu samemu je prineslo slavo naslovov »doctor devotus« in »doctor seraphicus« — pobožnega in serafinskega učenika.

Katekizem tretjega reda sv. Frančiška

65. *Katera je največja ugodnost, ki sledi iz tretjeredniške obljube?*

Največja ugodnost, ki sledi iz tretjeredniške obljube, obstoji v tem, da vodi vse tretjerednikovo življenje vodilo, ki ga je potrdila Cerkev in ki je sposobno, voditi jih do visoke stopnje svetosti. Kajti vodilo tretjega reda ni nič drugega kot postava svetega pisma, obrnjena na ljudi, živeče med svetom.

66. *Ali naj tretjeredniki zvesto izpolnjujejo pravila?*

Da. Dasi vodilo ne veže pod kaznijo greha, jih je treba izpolnjevati, če naj bo tretjerednik zvest svoji obljubi in če hoče biti deležen dobrot frančiškanske oblike življenja.

6. poglavje.

Spokorno življenje.

67. *Kaj predpisuje vodilo o zunanjem življenju tretjerednikov?*

Pravila pravijo: »Udje tretjega reda naj se vzdrže pretirano dragega in razkošnega lišpanja in oblačenja in naj bodo skromni, kot je njihovemu stanu primerno.«

68. *Kaj vsebuje ta predpis?*

Naj se udje izogibajo razkošja in ničevega blišča in da naj bodo zmerni v vseh rečeh.

69. *Kaj je razkošje?*

Razkošje je potratnost v dragih jedačah, obleki, pohištvu ali v vsaki stvari, ki godi le poželenju po užitku.

70. *Ali je razkošje škodljivo?*

Da. Škodljivo je s krščanskega in npravnega vidika, zakaj razkošje goji sebičnost in je vobče vir mnogega dušnega zla.

71. *Kakšno razkošnost v obleki in lišpanju prepoveduje vodilo?*

Vodilo prepoveduje vso prazno in pretirano razkošnost, kolikor ovira posvečevanje in usovrševanje.

72. *Ali je tretjeredniku dovoljeno ravnati se v vseh rečeh po modi?*

Ne. Zakaj s takim ravnanjem bi kaj često nasprotoval svojemu poklicu — ne samo tretjeredniškemu, ampak tudi krščanskemu.

73. *Kakšen je predpis o razkošju in lišpu?*

Predpisano je, naj bo tretjerednik zmeren, kot je njegovemu stanu primerno. Zategadelj smejo rabiti dobrine tega sveta, kot to njihov stan ali stopnja zahteva, toda paziti morajo, da se izognejo vsaki pretiranosti in posvetnosti.

74. *Kaj pravijo pravila o plesu?*

Pravila pravijo: »Skrbno naj se varujejo plesov.«

75. *Ali se tretjerednik nikoli ne sme udeležiti plesa?*

Redoma se ne sme. V izrednih primerih odloči voditelj, ali in pod kakšnimi pogoji.

76. *Kako naj se vede tretjerednik, ki je prisiljen, da je navzoč pri plesu ali plesni prireditvi?*

Ako tretjerednik izjemoma prisostvuje plesu ali plesni prireditvi, se mora vesti, kot mu narekujeta modrost in zmernost, in svojemu notranjemu nagnjenju primerno mora odvrčati nevarnosti greha.

77. Kaj pravijo pravila o gledaliških predstavah?

Tretjeredniki »naj se skrbno varujejo nespodobnih gledaliških predstav«, če nočejo, da bi trpela škoda njih vera ali нравnost ali vsaj frančiškanski duh.

78. Ali je tretjerednikom kdaj dovoljeno prisostvovati gledališkim predstavam?

Da. Lahko jim prisostvujejo vse dotlej, dokler so gotovi, da predstava ne bo nespodobna.

79. Kaj predpisujejo pravila o jedi?

Pravila predpisujejo zmernost v jedi in pijači. To se pravi, da tretjerednik ne sme ne le nezmerno jesti in piti, ampak da mora tudi gojiti zdržnost, s tem da ne je in pije zaradi samega užitka.

80. Kako mora tretjerednik posvetiti svoj obed?

Pravila pravijo: »Naj ne prisedejo k mizi in ne vstanejo od nje, preden niso pobožno in hvaležno Boga molili.« To krščansko navado naj bi gojili predvsem tretjeredniki.

81. Kaj predpisujejo pravila o postu in zdržku?

»Vsi naj se postijo na dan pred praznikom Brezmadežne Device Marije in pred praznikom očeta Frančiška. Hvalevredno pa je, da se poleg tega postijo tudi ob petkih ali da se zdržijo mesnih jedi ob sredah, po stari navadi tretjerednikov.«

82. Kako naj tretjeredniki izpolnjujejo postavo posta in zdržka?

Izpolnjujejo naj jo pogumno in zvesto in naj ne prosijo za spregled razen v sili in, če jim okoliščine dovoljujejo, naj se zdrže mesa ob sredah ali postijo ob petkih, kot priporoča vodilo.

7. poglavje.

Sveti zakramenti. — Služba božja. — Oporoka.

83. Kaj predpisujejo pravila o spovedi?

Pravila pravijo: »Vsak mesec naj se pravilno izpovejo svojih grehov.« Udom je torej zapovedano iti k spovedi vsaj enkrat na mesec, ker je zakrament pokore silno sredstvo, ki ohranja in povečuje posvečujočo milost ter krepostno življenje.

84. S kakšnim razpoloženjem naj se tretjeredniki izpovedujejo svojih grehov?

Vsako spoved naj opravijo, kot bi bila njihova zadnja spoved. Zatorej naj skrbno izprašajo svojo vest, naj obude dobro kesanje in naj se odkritosrčno spovedo in naj podeljeno odvezo sprejmo z enakim spoštovanjem, kot da bi bila predragocena kri našega Odrešenika, ki lije preko njihovih duš in jim izmiva grehe.

85. Kaj pravijo pravila o sv. obhajilu?

Pravila pravijo: »Vsak mesec naj pristopajo k mizi Gospodovi.« Ko pravila predpisujejo mesečno obhajilo, opozarjajo na najmanj, kar se od tretjerednika pričakuje. Resnični otroci matere Cerkve in sv. Frančiška hodijo k sv. obhajilu pogosteje.

86. Kako pogosto naj tretjeredniki pristopajo k mizi Gospodovi?

Če mogoče vsak dan. Zakaj to je izrečna želja svete matere Cerkve in go-reča želja njenega božjega Ustanovitelja.

87. Čemu naj hodijo tretjeredniki tako pogosto k sv. obhajilu?

Za blagor svojih duš in v zgled svojim bližnjim.

88. Kako naj sv. obhajilo prejemajo?

Sv. obhajilo naj prejemajo v stanju posvečujoče milosti in s pravim namenom in z vso gorečnostjo, ki so je zmožni.

89. Ali naj tretjeredniki izostanejo od sv. obhajila, če čutijo malo ali nič pobožnosti?

Ne. Kajti prava pobožnost ne obstoji v pobožnem čustvu, temveč v odločni volji, častiti Boga z dejanji pobožnosti.

90. Katera vsakodnevna molitev je tretjerednikom predpisana?

Vsakodnevna molitev, predpisana tretjerednikom, je redovna molitev ali brevir.

91. Kaj je brevir?

To so molitve, ki jih vsak dan molijo duhovniki in redovniki, kot jih je določila Cerkev.

(Dalje prih.)

S. B.:

Nocoj . . .

*Kakor zatišje je nebesni nočni lok . . .
Utrinke slutim padati, kot da Marija moli
na rožni venec, kot da ji drse iz rok
bleščeče jagode — odsevi njenih bóli.*

*Prečudna misel je razprédena nocoj
v nas vseh po svetu daleč naokoli:
Odprimo kelihe razbitih duš (vsak svoj),
naj zazvené v nas svečeniški ti obóli,*

*naj stopi v nas, kot veter v polja trav,
obličja božjega prečudežna stopinja,
ki vekomaj stoji nad krogom naših glav.*

*Vse naše žalosti bo s Srojo pozlatil,
čez Smrt nevidno dvigne svoje žezlo,
ga s kládívom večnosti bo On razbil . . .*

O. STANKO MARIJA:

Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Iz poročila p. Mavra Fajdige, Bosnia Seraphica str. 332, zvemo, da je dal grof Turjaški, ki ga rokopolis imenuje »Excelmus Dnus Wolfgangus Engelbertus Comes ab Aursperg Provinciae Carnioliae Capitaneus«, sezidati kapelo v čast sv. Antonu Padovanskemu »že leta 1655« z namenom, »da bi se zadostilo pobožnosti ljudstva, ki jo je gojilo do tega svetnika«.

Papež Aleksander VII. je s posebno bulo »Cum sicut« z dnem 19. aprila 1660, izdano v Rimu pri sv. Mariji Veliki, bratovščino sv. Antona Padovanskega v Ljubljani potrdil in jo obdaril, kakor navajamo nižje, z bogatimi odpustki in milostmi. Za glavni praznik bratovščine je sam določil nedeljo v oktavi sv. Antona Padovanskega, za manjše praznike pa praznik sv. Petra in Pavla, sv. Jožefa, Marijinega rojstva in Vnebovzetja Marije Device.

Papeško bulo podaja rokopis po izjavi p. Mavra dobesedno po originalu, ki je bil seveda na razpolago tudi neimenovanemu pisatelju knjižice *Deliciae Orbis Thaumaturgi*. In res se izvleček iz bule o odpustkih in milostih, ki je v knjižici zaradi boljšega pregleda razdeljen na 11 oddelkov, popolnoma strinja z besedilom bule v rokopisu. V naslednjem prinašamo besedilo po originalu z označbo številčnih oddelkov knjižice v oklepaju. Milosti in odpustki, ki jih papež naklanja ljubljanski bratovščini sv. Antona Padovanskega za razne dneve in različna dobra dela duhovnega in telesnega usmiljenja, so zelo veliki.

ALEKSADER P. P. VII.

V VEČNI SPOMIN.

Kakor smo zvedeli, je v cerkvi brezmadežne Device Marije Vnebovzete hiše reda Manjših bratov sv. Frančiška, imenovanih observantov, v mestu Ljubljana kanonično ustanovljena ali se ima ustanoviti pobožna Bratovščina z imenom sv. Antona Padovanskega za vernike obojega spola, ne pa za ljudi ene posebne panoge (op. prev.: kakor n. pr. cehovske bratovščine), katere sobratje in sestre imajo navado izvrševati kar največ del usmiljenja in ljubezni.

Da bi imenovana bratovščina vedno bolj rasla, (I) Mi, zaupajoč na usmiljenje vsemogočnega Boga in na oblast njegovih blaženih apostolov Petra in Pavla, dovoljujemo vsem vernikom obojega spola, ki v bodoče vstopijo v to bratovščino, na prvi dan njihovega vstopa, če res skesani in spovedani prejmejo najsvetejši zakrament Evharistije, milostljivo v Gospodu popolno odpuščenje in odvezo vseh grehov.

Enako (odpuščenje in odvezo) dovoljujemo (II) tako onim sobratom in sestrām, ki se bodo, kakor tem, ki so že v imenovano bratovščino vpisani, vsakemu na njegovo zadnjo uro, če resnično skesani in spovedani ter s sv. obhajilom okrepljeni ali, če bi tega ne mogli storiti, vsaj skesano izgovore, če morejo, ime Jezusovo, če pa ne morejo, pa vsaj pobožno v srcu.

Prav tako (postanejo deležni popolnega odpustka) oni sedanji in bodoči sobratje in sestre, (III) ki skesani, spovedani in obhajani omenjeno cerkev prvo nedeljo med oktavo praznika sv. Antona Padovanskega od prvih večernic do zahoda sonca istega dne vsako leto pobožno obiščejo in tam za edinost krščanskih vladarjev, izkoreninjenje krivih ver in za povzdignjenje svete matere Cerkve pobožno k Bogu molijo.

Razen tega (IV) omenjenim sobratom in sestrām (dovoljujemo), tudi res skesanim, spovedanim in obhajanim, ki bi isto cerkev na praznike sv. apostolov Petra in Pavla, sv. Jožefa, rojstva Marijinega in vnebovzetja brezmadežne Device Marije, kakor je rečeno, obiskali in tam molili, odpustek sedmih let in ravno toliko kvadragen.

Iz duhovnega zaklada sv. Cerkve prejmejo enako odpustek 7 let in toliko kvadragen vsi, ki obiščejo imenovano cerkev oz. kapelo (V) dne 15. februarja na praznik smrti (Transitus) sv. Antona Padovanskega in tam goreče molijo. — Tega odpustka rokopis p. Mavra v prepisu papeške bule ne omenja. Verjetno je, da ga je perpisovalec spregledal, kar pri naštevanju tolikih podobnih odpustkov ni čudno, zlasti pa še, ker je ravno prej omenjal praznike.

Kolikorkrat se pa v imenovani cerkvi (VI) udeleže svetih maš in drugih služb božjih ali javnih in privatnih zborovanj iste bratovščine, kjer koli bi se vršila,

ali kolikorkrat (VII) reveže gostoljubno sprejmejo ali med sovražniki mir naredo ali ga posredujejo ali poskrbe, da se sklene.

Ravno tako tudi kolikorkrat (VIII) se udeleže cerkvenega pogreba pokojnih sobratov in sester imenovane bratovščine ali drugih pokojnikov ali katerih koli procesij, ki se vrše s škofovim dovoljenjem.

Ravno tako (IX) kolikorokrat spremljajo najsvetejši Zakrament pri procesijah ali kadar ga nesejo k bolnikom ali kamor koli ali kateri koli čas; ali če bi bili zadržani, pa zmolijo, ko se za to dá znamenje z zvonom, enkrat očenaš in angelovo češčenje; ali tudi (takrat), če zmolijo za duše omenjenih pokojnih sobratov in sester 5 očenašev in angelovih češčenj.

Ali (X) če kakega grešnika pripeljejo na pot zveličanja in nevedne uče zapovedi božjih in tega, kar je potrebno za zveličanje.

Ali (XI) če izvrše katero koli delo usmiljenja ali ljubezni, tolikokrat jim za vsako od naštetih del od naložene ali kakor koli dolžne pokore v obliki, kot je v Cerkvi običajna, odpuščamo 60 dni, kar ohranja veljavo za vedno.

Če bi pa bil drugače omenjenim sobratom in sosestram, ki bi imenovana dela izvrševali, podeljen kak za vedno ali za še ne potekel čas trajajoč drug odpustek, hočemo, da sedanji izgube veljavo; ravno tako tudi, če je omenjena bratovščina že pridružena kakšni nadbratovščini ali bi se ji v bodoče pridružila ali se zaradi kakršnega koli razloga zedinila z njo ali se tudi kakor koli ustanovila, naj jim prejšnja ali tudi druga apostolska pisma nikakor ne pomagajo, temveč so tedaj navedeni odpustki sami po sebi razveljavljeni.

Dano v Rimu pri sv. Mariji Veliki pod ribiškim prstanom, dne 19. aprila 1660, v šestem letu našega papeževanja.

S. Ugolinus.

Odpustki papeževe bule za bratovščino sv. Antona Padovanskega se pa v škofiji brez posebnega dovoljenja škofijske kurije niso smeli razglasiti, da ne bi s tem nastal kak predsodek za škofovsko oblast. Dovoljenje je bilo dano zadnji dan januarja naslednjega leta in ga rokopis, str. 333, podaja po izvirniku:

Iz škofijske pisarne se daje dovoljenje, da se ti odpustki objavijo, toda brez kakega predsodka za škofovsko oblast, dano ji z bulo Klemen VIII. dne 24. decembra 1604 in seje 22. C. 8. in 9. tridentinskega cerkvenega zbora o reformah. — Dano v škofijski palači v Ljubljani, dne 31. januarja 1661.

Filip Terpin, gen. vikar.

Šele na porcijunkulski praznik naslednjega leta 1662. je bil izvoljen prvi odbor bratovščine, sestoječ iz rektorja, dveh asistentov in tajnika. Vsi štirje so bili vzeti iz plemstva. O dogodku poroča rokopis, str. 334, takole:

V večjo čast predobrega in vsemogočnega Boga, v slavo preblažene Device Marije, v hvalo velikega čudodelca svetà sv. Antona Padovanskega, v poveličanje svete rimske Cerkve in rešitev duš je bil izvoljen

za prvega rektorja te bratovščine

„Excellentissimus, ac Illmus D. D. WOLFFGANGUS ENGELBERTUS S. R. I. Comes ab AURSPERG, et GOTTSCHÉ“, gospod šumberški in žužemberški, slavne vojvodine Kranjske in Slovenske marke najvišji dedni maršal in komornik, svetega cesarskega in kraljevega veličanstva tajni svetnik, najvišji glavar dežele Kranjske in predsednik deželnih stanov.

Za oba asistenta:

„Illustrissimus D. D. FRIDERICUS S. R. I. Comes ab ATTHIMIS“, gospod pri Sv. Križu, v Lučah in Podgori, svetega cesarskega veličanstva dvorni vojni svetnik in komornik ter vicedom vojvodine Kranjske, in

„Illustrissimus D. D. EHRHARDUS LEOPOLDUS URSIN, Comes a BLA-GAY“, svetega cesarskega veličanstva svetnik in komornik.

Za tajnika:

„Nobilis, ac clarissimus Dominus JOANNES ROERINGER a ROERINBERG“, konzul prestolnega mesta Ljubljane.

(Dalje prih.)

Leto I

Januar-Februar 1943-XXI

Štev. 1—2

Bralcem našega lista! Misijonskim prijateljem!

Začuden boste obstali ob Misijonskem kotičku, ko boste listali po prvi številki novega letnika »Cvetja«.

»Kaj, ali vidim prav? Ali ni morda pomota?« se boste vpraševali. Ta ali oni bo menil, da so se v tiskarni zmotili, ko so tiskali »Katoliške misijone« in »Cvetje«. — Vendar ni pomote. Vse je v redu. »Cvetje« pričenja v svojem 60. letniku z Misijonskim kotičkom.

Marsikdo bo priznal, da je v našem listu manjkalo misijonskega čtiva. Sicer so bili razni misijonski članki, toda bili so raztreseni po »Cvetju«. Kako prijetno se bo zanimati za misijone sedaj, ko bo vse to lepo zbrano in urejeno.

Misijonski kotiček Vas bo seznanjal s frančiškanskimi misijoni, z velikim delom, ki ga vrše Frančiškovi sinovi in hčere. Naš oče Frančišek je prvi izmed vseh ustanoviteljev redov sprejel misijone med pogani v svoj program. On je oče oče **novodobnega misijonstva**, ki se je z njim pričelo in se vedno bolj razvija. Frančiškov red se zaveda, da je po svojem notranjem bistvu poklican za delo v misijonih. Izmed vseh redov ima največ misijonarjev, saj deluje v 86 misijonskih pokrajinah 4154 frančiškanov.

Slovenski tretjeredniki in drugi ljubitelji sv. očeta Frančiška so mnogo darovali za frančiškanske misijone, zlasti v zadnjem času, ko jih je presenetila vest, da namerava v misijone zopet eden iz naše srede. Patru Marijanu Valenčaku pa so svetovni dogodki preprečili vsako možnost odhoda. S kolikim hrepenenjem čaka prve prilike, da pohiti proti cilju. Gotovo mu bodo sledili še drugi. — Koga izmed darovalcev ne zanima, kam gre njegov dar? O tem Vam bo poročal Misijonski kotiček.

Se več! Zdramil naj bi družine, zlasti tretjeredniške, prebudil naj bi misel na misijone! Ne želimo le Vaših darov. Misijonski kotiček naj bi vzbudil v Vas, v Vaših sinovih in hčerah ljubezen in smisel za misijone! Pripomogel naj bi, da bi mnogi izmed njih slišali Gospodov glas, ko jih kliče in vabi za seboj.

To njegovo delo naj Gospod bogato blagoslavlja!

Naši misijonarji ...

P. Peter Baptist Turk OFM.

* 29. 10. 1874 v Toplicah na Dol.
16. 9. 1895 stopil v samostan
28. 9. 1899 posvečen
4. 12. 1901 odšel na Kitajsko

18. januarja je preteklo 41 let, odkar je naš misijonar p. Peter Baptist Turk stopil na kitajska tla. Sedaj je že 68 letni starček, pa vendar še vedno z velikimi uspehi deluje med ubogim kitajskim ljudstvom. Med Kitajci je postal sam Kitajec. V vseh letih svojega misijonskega dela ni niti enkrat zapustil svojih dragih ovčic. »Pretrpeti je moral poplave, napade razbojnikov, komunisti so ga odpeljali v ujetništvo, toda vse to je prenesel kljub šibkemu zdravju...« piše o njem kitajski misijonar p. Aleksij Benigar.

Na mnogih krajih je p. Baptist oral trdo pogansko ledino. Najprej je deloval v misijonskem okraju Čičov, nato pa na novoustanovljeni postaji Lingsanho. V naslednjih letih je deloval v štirih drugih krajih in nekaj časa poučeval v malem semenišču v Pečieniu. — Nato je odšel v okraja Čišvej in Lotjen, po nekaj mesecih pa na novo glavno postajo Čičov za vikarja. L. 1928. je dobil misijonski delokrog v predmestju Hankowa, po treh letih pa je sprejel novo delo: skrb za okraja Švejcan in Penkanhu, kjer deluje še danes kljub vojni vihri, ki zlasti tem krajem ni prizanesla. Švejcan je njegova osrednja postaja; tu je postavil lepo cerkev Kristusa Kralja, rezidenco in šolo, vse s slovenskimi darovi.

P. Baptist je pravi vzor ubogega misijonarja in resnični ponos naše male domovine. Sam Bog ve za njegova skrita apostolska dela. Samo v enemu misijonskem okraju je krstil z lastno roko nad 8000 ljudi. Kako resnične so besede, ki jih je izrekel njegov apostolski vikar msgr. Massi: »Če bi imel deset Baptistov Turkov, bi bilo dovolj za moj vikariat!«

... in misijonark

M. Marija Kalista Langerholz FMM.

M. Marija Kalista je sicer ena naših mlajših misijonark-frančiškank, ker pa je misijonskim prijateljem najbolj znana in o starejših misijonarkah še nismo prejeli podatkov, jo prvo predstavimo v našem misijonskem kotičku.

L. 1919 se je s starši preselila iz Beljaka v Maribor, odkoder je po končanih učiteljskih študijah sledila klicu Gospodovemu, po zgledu svojih dveh bratov, frančiškanskih patrov Ildefonza in Kalista. Dne 9. julija 1934 je vstopila k frančiškankam Marijinim misijonarkam v Ljubljani. Po neslovesnih obljubah, katere je položila po končanem noviciatu v Chateletsu v Franciji, preko Rima in Neaplja odpotovala proti daljnemu cilju — Kitajski. 21. junija 1937 se je izkrcala v Sanghaju. Za nekaj časa je odšla v Nanking, nato pa se zopet vrnila v Sanghaj, sredi sept. 1939 pa je že prevzela težko službo voditeljice šole v Wei-Hai-Weiju. Sama piše vsa srečna svoji mami: »Moje želje in hrepenenje — vse se je uresničilo. Gospod me je poslal v svoj vinograd, da delam, se darujem in se žrtvujem za Njegovo ljubezen in širjenje Njegovega kraljestva...«

Zaradi vojne vihre na Daljnem vzhodu nismo od nje pol leta dobili nobenega pisma, po tem dolgem molku pa smo izvedeli, da je nevarno zbolela. Podvreči se je morala trem operacijam, ker pa se ji je rana po tretji operaciji le navidezno zacelila, je morala ponovno v bolnišnico. To je bilo njeno zadnje poročilo.

Upamo, da že zopet zdrava deluje med kitajsko mladino.

* 2. 5. 1913 v Beljaku
19. 3. 1935 preoblečena
29. 5. 1937 odšla na Kitajsko
19. 3. 1940 slovesne obljube

V KITALSKI NOČI

(Misijonska povest.)

1. Preko riževih polj.

Sveča na mizi je dogorela. Plamenček je še enkrat trepetajoče zaplapolal, potem pa se je stenj nagnil in pogreznil v razliti vosek. Misijonarjevo sobo je napolnila tema.

P. Pavel je odložil brevir in poiskal vžigalice, potem pa segel na polico po novo svečo, jo prižgal in pritrdil na mizo. Revno stanovanje je zopet razsvetljevala bleda svetloba. Nadaljeval je z molitvijo.

»...Salva nos, Domine, vigilantes...«

Ustnice so se enakomerno premikale in šepetale besedo za besedo. Potem pa se je desnica počasi dotaknila čela in se spustila na prsi. Naredila je znamenje križa; misijonar je končal.

Zaprl je brevir, pogledal na žepno uro in vzdihnil:

»Enajst!...«

Zazrl se je v Križanega in s trudnim smehljajem dodal:

»Srečno sem končal ta dan!... Bogu hvala!...«

Tedaj pa se je p. Pavel zdrznil in pri-sluhnil. Zunaj je nekdo odprl vrtna vrata in jih zaloputnil. Nekaj hitrih korakov po s peskom posuti poti in na vrata so zabobneli udarci pesti.

»Oče, odpri!... Hitro odpri!... Mudi sel!...«

Glas je bil čisto otroški, zato misijonar ni pomišljal. Skočil je k vratom in odstranil zapah.

Pred pragom je čakal devetletni Kitajček Simon.

»Ti, Simon? Ob tej uri?... Kaj se je vendar zgodilo?...«

Fant je komaj lovil sapo in videlo se mu je, da je vso pot tekel. Stanoval je v zadnji vaški hišici prav ob riževih poljih.

»Oče, hitro!... V hiši ob reki umira kristjana... Neki možki nam je sporočil; do tebe ni utegnil... Takoj je odšel...«

Misijonar se je začudil. Spomnil se je samotne kočice na bregu Rumene reke, uro od tod, a za nobenega kristjana ni vedel, da bi tam prebival. Hodil je že večkrat mimo, a ni nikdar naletel na človeka. Koča je že razpadala.

»Pa si poznal moža, ki je prišel povedati o umirajoči?« je vprašal Simona, ga prijel za roko in potegnil v sobo, potem pa zaprl vrata.

»Ne, nisem ga poznal. Ni stopil v hišo, zunaj pa je bila tema. — Ne vem, če je bil kristjan. Ni pozdravil po naše.«

P. Pavla so navedale čudne misli, a takoj se jih je otresel. Bil je pač misijonar in misijonar ne sme gledati na nevarnosti, kadar gre za duše...

»Poklic me kliče; šel bom... Hiteti moram, da ne bo prepozno. Jezus bo z menoj!...«

Že si je ogrinjal plašč. Noč je bila hladna.

»Kaj pa ti?« je vprašal fanta, ki je še vedno stal sredi sobe.

Simon je izprva povedal oči, potem pa odločno pogledal p. Pavla:

»Oče! S tabo bi šel rad!... Bojim se zate!...«

»Z mano?« Naj misijonarjevem obrazu je zaigral smehljaj. »Ne, ne, Simon! Noč je. Kaj bi rekla mama?...«

»Povedal sem ji... Saj bom spremljal Jezusa.«

»Simon! Ne upam si vzeti te s seboj. Zdi se mi, da grem v nevarnost...«

»Jezus bo z nama!«

Tako odločno je izgovoril fantek te besede in tako hrepeneče so izzvenele, da se misijonar ni mogel več braniti. Dal je Simonu svoj suknjič, da ga ne bi zeblo, potem pa je ugasnil svečo. Stopila sta na vrt.

»Temna noč je. Svetil mi boš preko polj.«

V mali cerkvi je p. Pavel tiho odprl tabernakelj. Pobožno je pokleknil.

»Tebe bom nosil, o Jezus! Tvoja pot bo moja pot... Varoval Te bom, Ti pa varuj mene in Simona!...« (Dalje prih.)

Premisli in stori!

Fotografijo z naslovom: **Lakota na Kitajskem** nam je poslal pred leti iz svojega vikariata naš kitajski misijonar p. Baptist Turk. — Grozen prizor predstavlja grmado človeških trupel... Tisoči so umirali brez Jezusa, tisoči še umirajo brez Njega in tisoči bodo umirali, ako jim Ga ne bomo dali mi.

Postoj še enkrat ob tej sliki in se vprašaj, ali nisi morda tudi ti kriv, da ni vsaj eden izmed nesrečnežev umrl s sladko zavestjo: »K Jezusu grem!« Kako si izvrševal svojo misijonsko dolžnost? Ali si podpiral misijone? — — —

Skleni, da boš v bodoče nadomestil to, kar si v preteklosti zamudil! Podpiraj po svojih močeh misijone slovenskih frančiškancev!

Kako pa? — Vpiši se v »Frančiškansko misijonsko družbo sv. Frančiška Solana«, ki ima namen, podpirati z molitvijo in darovi

frančiškanske misijone. Dolžnost je malenkostna. Član mora vsak dan ali vsaj vsak teden zmoliti očenaš in zdravamarijo s pristavkom: Prosi za nas sv. Frančišek Solan, da postanemo vredni obljub Kristusovih! Članarina znaša le pol lire mesečno. Kdor pa je ne zmore, naj podpira omenjene misijone na kak drug način, otroci predvsem z zbiranjem znamk.

Udije so deležni vseh molitev in dobrih del redovnih bratov in sester redovne pokrajine. — Na dan sprejema šestnajstkrat letno in ob smrtni uri morejo prejeti popolni odpustek. Razen zadnjega se lahko vsi odpustki obrnejo v prid dušam v vica.

Uprava »Frančiškanske misijonske družbe« za Slovence je pod naslovom: **Vodstvo Frančiškanske misijonske družbe v Ljubljani**, Marijin trg 4.

Poročila

V Novem mestu »Frančiškanska misijonska družba« zelo lepo napreduje.

Že meseca septembra preteklega leta sta pričela z misijonskim krožkom bratec Lojze in Marijan Zvegljč. Izprva sta bila sama, kmalu pa sta navdušila za misijonsko misel tudi ostale ministrante frančiškanske cerkve. Združili so se v krožek, ko pa so zvedeli za našo »Misijonsko družbo«, so se ji pridružili. Danes je v Novem mestu že nad 25 pogumnih fantičev, ki se pod vodstvom p. Silvina zbirajo k sestankom v kongregacijski dvorani in, dasi mladi, uspešno širijo misijonsko misel.

Da so naši »mali misijonarji« res polni misijonske gorečnosti, nam pričajo pisma, ki nam jih od časa do časa pošiljajo. Že dvakrat so nas razveselili z denarno pošiljko. 26. oktobra smo prejeli 300 lir, 20. decembra pa 350 lir. Lepi vsoti, ali ne? Čuditi se moramo njihovi vnemi za misijonsko stvar, zlasti še, če pomislimo, da so fantje obe vsoti zbrali v slabih štirih mesecih. Ravno za praznik sv. Treh kraljev pa smo prejeli od njih novo poročilo. Za božične praznike so igrali igrice, katere čisti dobiček — 300 lir — bodo v kratkem poslali za našo misijone.

Takih fantov je še človek vesel, kaj šele ljubi Bog, ki ve za njihovo nesebično delo in ga, kot se vidi iz uspehov, bogato blagoslavlja.

Vsem novomeškim mladim misijonskim prijateljem se za trud najlepše zahvaljujemo in jim, želimo, da bi njihov misijonski ogenj nikdar ne ugasnil.

Ostalim otrokom pa kličemo: Posnemajte novomeške »male misijonarje«!

Tudi pri novomeški Dijaški Marijini kongregaciji so ustanovili misijonski krožek. Upamo, da bo tudi ta uspešno širil misijonsko misel in nam o svojih uspehih kmalu poročal.

Lakota mori

Smrtna ura

Vipavska narodna.

*Prišla je taista ura,
se zasliši glas Gospoda.
Smrt na vrata potrklja:
»Mlada Liza, si doma?*

*Po duhovna so poslali,
smrtno svečo v roko dali.
Temno gledajo oči,
v rokah svečo pa drži.*

*Prišla sem té umoriti,
tvoje oči otemniti,
da ne boš živela več,
tvoje ure so že preč!«*

*Mamca so močno zavpili,
ker so jo srčno ljubili:
»Oh, preljuba moja hči,
naj ti večna luč goril!«*

*Po zdravnika so poslali,
vse tolažbe ji dajali.
Nobena ne pomaga več,
nadjjo pride smrtni meč.*

*»Oh, preljube moje sestrice,
vam podam mrzle ročice.
Smo se ljubile vsaki čas,
zdaj bo smrt ločila nas.*

*Oh, preljube moje sestrice,
na moj grob ne pozabite!
Plave lilije nasadite,
kadar mi truplo trohnelo bo.«*

P. ODILO:

Srce naše vere — sv. maša

Pomen daru, ki ga prineseš.

Zdaj razumemo pomen darovanja, ki je najbolj človeško dejanje cele svete maše in pomeni predajo ali žrtev. To je velika beseda. Kaj pomeni žrtev ali predaja, vidimo v zgodbi Abrahamovi: Dolgo časa je moral čakati, da je bila izpolnjena obljuba božja in je dobil telesnega potomca. Ko je Izak dorastel v mladeniča, je Gospod rekel Abrahamu: Vzemi svojega edinega sina, ki ga ljubiš, in daruj mi ga v žgalni daritvi! Abraham je ponoči vstal in je šel s svojim sinom na goro, ki mu jo je pokazal Gospod. Med potjo pa ga vpraša sin: Moj oče, poglej tu so drva in tu je ogenj, kje pa je daritvena žival? Abraham je odgovoril s krvavečim srcem: Sin moj, Bog bo poskrbel za daritveni dar. In Abraham je prinesel največjo žrtev, opravil junaško daritev: zvezal je svojega lastnega otroka na oltar in stegnil je svojo roko, da ga umori. To je Bogu zadostovalo. — To je žrtev, to je daritev. Bog je zahteval od Abrahama največjo žrtev življenja in dal mu je to žrtev z vdanim in pripravljenim srcem. (Gen. 22.)

Tu vidimo, kakšne velikanske življenjske vrednote imamo v darovanju. To je vendar jedro vsake vere: žrtev. Bog noče tvojih čustev, ne tvojih besed, tudi ne tvojega daru, Bog hoče tebe samega. Marija, sveta Devica, je v svoji največji uri izgovorila svoj Fiat: »Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.« To je bila zopet žrtev! Kristus je pred svojim trpljenjem na Oljski gori govoril isti Fiat: »Oče, ne kakor jaz hočem, temveč kakor ti hočeš!« In svoj Fiat je za večne čase zasidral v najveličastnejši molitvi krščanstva: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.« Tako se pri darovanju med sv. mašo učimo Bogu prinesiti najlepši, najtežji in Njemu najljubši dar: našo vdanost, samega sebe.

Gospod, tvoja volja naj se zgodi,
kjer koli človek hodi ali stoji!
Gospod, tvoja volja naj se zgodi,
četudi človek ne razume vsake stvari
Gospod, tvoja volja naj se zgodi,
četudi še tako zelo boli.

Pri darovanju se vzgojimo v Kristusovem duhu žrtve. Preden postanemo vredni, imeti delež na Kristusovem duhovništvu in darovati evharistično žrtev, moramo biti sposobni samega sebe darovati Bogu. To se mora zgoditi med darovanjem pri vsaki sv. maši.

Toda še vedno nismo prišli do najglobljega jedra darovanja. Darovanje smo premalo spravili v zvezo z daritvijo Kristusovo. Sv. maša je ponovljena daritev sv. križa, predvsem spomin smrti in vstajenja Kristusovega. Kako smo bili odrešeni? Kristus je za nas umrl in je za ljudi nebeškemu Očetu zadostil. To je odrešenje ali edina možnost odrešenja. Kako pa smo v resnici odrešeni? Tako da si naklonimo zasluženje odrešenja Kristusovega, ali, kakor pravi sv. Pavel: S Kristusom moramo umreti in z njim vstati! K resničnemu odrešenju spadata torej dve stvari:

1. Kristus je moral za nas umreti.
2. Mi moramo z njim umreti in vstati!

Oboje se znova dogaja pri sv. maši: Kristus predstavlja svojo daritveno smrt, to se zgodi pri posvečenju. Toda to bi ne zadostovalo: popolnoma se moramo vživeti v daritev, z njim moramo umreti in vstati! To se izvrši in ponovi pri darovanju. To sodelovanje pri daritvi Gospodovi pride tako lepo do veljave in do izraza pri daritvenem obhodu: verniki so prinesli svoje darove na oltar. Darovi pa so pomenili nje same in tako so sami sebe položili na oltar, da bi s Kristusom umrli. Z njim so šli na križ, da bi bili z njim križani. Kratko: s Kristusom skupno moramo tvoriti daritev! Maša mora preiti v tvoje življenje. Na križu se daruje samo Jezus, pri sv. maši pa tudi ti! Jezus se ne daruje na oltarju sam, tudi mašnik ni edini, ki ga daruje, ko mašuje, ampak ga darujejo tudi vsi ljudje, ki so pri maši.

Praktična opomba.

V novejšem času so pri liturgični obnovi marsikje vpeljali zopet daritveni obhod zaradi globokega simboličnega pomena. V navadi je dvojni daritveni obhod: obhod za hostije in dobrodelni obhod. Prvi obstoji v tem, da verniki prinašajo svoje hostije k oltarju in jih polagajo duhovniku na pateno ali v ciborij. Pri drugem prinesejo verniki naravne darove ali denar, ki se porabijo v prvi vrsti za siromake. Gotovo je v daritvenem obhodu s hostijami globlji pomen, pa je na drugi strani izpeljava iz predpisnih in zdravstvenih razlogov veliko težja, zato so se mnogi škofje izrazili proti temu obhodu. — Obhod z naravnimi darovi se veliko laže izpelje in tudi ta ima globok pomen. Ta obhod v zgodovini ni prišel nikdar popolnoma iz navade. Mnogokje imajo navado, da pri pogrebni sv. maši gredo vsi navzoči okrog oltarja in darujejo svoje darove, ki se potem razdele siromakom, ali pa se porabijo za svete maše za pokojnega. — Skoraj povsod se je po naših krajih, vsaj ob nekaterih prilikah, ohranilo znano darovanje okoli oltarja za cerkvene potrebe ali za kake druge dobrodelne namene. — V nekaterih farah se je vpeljala in ohranila navada, da gre vsak faran okrog oltarja, kjer položi svoj dar, ko je prejel velikonočno sv. obhajilo. Kjer imajo farani to zadevo za resno, tam nima duhovnik nikakih gospodarskih skrbi pri cerkvi. Farani vedo, kaj je njihova dolžnost. Naše ljudi bi bilo treba v tem oziru vzgojiti, da bi za cerkev raje darovali in da bi to res imeli za prijetno dolžnost in ne za breme. — Res nekaj ganljivega je, če verniki gredo okrog oltarja, ki na njem duhovnik daruje pateno in kelih! Daritveni obhod bi bilo treba zopet v življenje poklicati, če ne ravno obhod sam, pa bi verniki ne

smeli prezreti onega, ki namesto njih hodi po cerkvi in pobira milodare. Tudi ne smemo prezreti, da se tu odpira zopet pot, ki požlahtni dobrodelno udejstvovanje vernikov. To udejstvovanje bo veliko plemenitejše, ker je združeno z oltarjem in s presveto Evharistijo. Tako bi sv. maša postala zopet centrala, ki iz nje izhaja ne samo vera in milost v srca vernikov, temveč tudi ljubezen in milodarnost.

IZ MOJE

CELICE

Novo mesto. Zelo smo se bali, da bo letos naš redovni noviciat prazen in da bo šel p. magister za eno leto na dopust. Toda prišlo je drugače na veliko veselje vsega samostana in vse redovne provincije! Dne 11. okt. smo imeli zopet veliki dan: k nam je prišel p. provincial z Ljubljane, ki je opravil slovesnost preobleke dveh redovnih kandidatov, in sicer Milana Svetka, ki je dobil redovno ime fr. Venčeslav, in Filipa Ferjana, ki so ga prekrstili za fr. Inocenčija. Prvi je napravil že gimnazijsko maturo, drugi pa je bil gojenec serafinskega kolegija v Ljubljani in član Velikih Frančiškovihi križarjev. Oba sta nastopila leto poskušnje ali noviciat pod vodstvom p. magistra Salezija.

Fr. Amat Gabere — devetdesetletnik. Dne 10. januarja se je frančiškanska redovna družina v Ljubljani vrstila pred celico častitljivega starčka fr. Amata, ki je ta dan dopolnil 90 let. Še vedno je trdna korenina. Vse pobožnosti še redno opravlja s samostansko družino. Vsako jutro je z drugimi sobraty že ob petih pri redovnih molitvah in zvečer je do zadnjega z družino. Lansko leto je še brez očalov bral in pisal, zdaj mu pa vid že malo nagaja. V samostanu mu pravimo »mladenič« in nič ne protestira. — Jubilant je bil rojen v Tržiču na Gorenjskem, kar se mu pozna takoj, ko usta odpre. Ker je Tržičan, smo povabili na proslavo nekdanjega tržiškega župnika, sedanjega kanonika g. Vovka, ki je pri obedu spregovoril jubilejno besedo. Jubilant se je čutil zelo počaščenega in tega ne bo nikdar pozabil. — Fr. Amat je prišel že v poznih letih v samostan — bil je takrat star že 50 let.

Nekateri so takrat govorili, da je prišel samo v »penzijo«. Pa morda ni nihče toliko delal kot ravno fr. Amat. Opravljal je službo samostanskega čevljarja v Kamniku in dolga leta zbiral milodare za samostan. Ljudje so ga poznali po vsej Gorenjski ter so ga zelo spoštovali in z veseljem obdarovali. Tudi duhovniki so ga zelo radi imeli. Bog naj ga živi še mnoga leta!

Fr. Liberat Čotar — 70 letnik. Tri dni pozneje, 13. januarja, smo pa voščili drugemu jubilarju za 70 letnico rojstva, fr. Liberatu. S fr. Amatoma sta bila skupaj preoblečena in skupaj sta delala redovne obljube. Fr. Liberat je kraševska korenina in je izučen krojač. V svetu je opravljal tudi službo carinika. Tudi on je bil dolga leta v Kamniku in se je ob prelomu preselil v Ljubljano, kjer še vestno vrši svoje delo v krojačnici. Tudi njega naj Bog ohranja še mnogo let!

P. Henrik Damiš O. F. M. — 60 letnik. Dne 25. februarja obhaja svojo 60 letnico rojstva eden najbolj navdušenih voditeljev tretjega reda p. Henrik Damiš. Kar je duhovnik, skoraj vedno opravlja službo voditelja in vizitatorja tretjega reda. V svoji službi je bil vedno zelo vesten in natančen. Prirejal je tudi razne sestanke in zborovanja voditeljev tretjega reda v svojem okrožju. Trenutno se nahaja na Hrvaškem. Za jubilej mu želimo, da bi se kmalu vrnil med nas in bi zopet prijel za svoje delo med tretjeredniki. — Jubilant je bil rojen pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, redovno obleko sv. Frančiška pa že nosi trinaestdeseto leto.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Na shodu meseca februarja bo slovesen skupni sprejem novih članov. Kandidati naj se priglašajo po prigrasnicah, ki se dobe na porti frančiškanskega samostana v Ljubljani. Vsi kandidati naj se zbere gotovó ob tretji uri popoldne na dan sprejema, v nedeljo 21. februarja, v dvorani sv. Antona na samostanski porti, da se urede zapisniki. Stari člani! Prinesite s seboj Priročnike, da boste spremljali obred in da se bo vsa slovesnost izvršila lepo in dostojno.

Stari člani! Agitirajte za nove člane! Poslušite se male knjižice »Ob tihi uric«. Komur boste ponudili to drobno knjižico, tega boste gotovó pridobili za tretji red. Skrbite za to, da se bo meseca februarja naše številó pomnožilo!

Št. Vid pri Stični. Zadnjo nedeljo minulega leta je imela naša skupščina predpisano vizitacijo. Četudi so v Velikem Gabru dobili svojo lastno skupščino, je naša skup-

ščina vendar še zelo mnogoštevilna. To se pozna po tem, da prihaja k nam 100 izvodov tretjerednega glasila »Cvetja«. Za biserni jubilej našega glasila bomo skušali dobiti še kaj novih naročnikov.

Rovte nad Logatcem. (Nova skupščina.)
P. vizitator je držal natančno svojo besedo: ob letu nas je zopet obiskal, kot je lansko leto obljubil. Lansko leto je sprejel 120 novih članov v tretji red. Vsi smo prestajali resen noviciat in pretresljivo leto poskušnje v komunističnem rajú. Ali prestali smo vse in ostali smo zvesti zastavi sv. Frančiška in v nedeljo, dne 10. januarja, smo postavili v Rovtah mogočni protiutež pogubnemu komunizmu: ustanovili smo svojo lastno skupščino tretjega reda. Skrbeli bomo, da bo svetla in donášala veliko žlahtnih sadov. Skupščino vodi naš župnik g. Zalókar, ki redno skrbi za shode in vesoljne odveze. Ker je naša fara zelo obširna in raztresena, smo določili, da se nam bo vesoljna odveza podelila vedno prihodnjo nedeljo, mesto med tednom, ko se takrat res ne morejo vsi tretjeredniki zbrati. Ob nedeljah pa se lahko zberemo res vsi, ker je velika škoda, ako je kdo oropan velike milosti popolnega odpustka. (Tako lahko delate povsod na deželi, da dobe tretjeredniki vesoljno odvezo ob nedeljah mesto ob delavnikih. Op. ur.)

G. PAPAGINI — I. Č.:

Mamon

Odlomek iz Kristusove zgodovine.

Jezus je ubožen. Ubožec, neskončno in popolnoma ubožen, revež neomejene revščine. Kralj uboštva, gospod popolne revščine, revež, ki drži z reveži, ki je prišel zaradi revežev, ki govori revežem, ki daje revežem, ki dela za reveže. Revež velike in večne revščine. Srečen in bogat revež, ki revščino sprejema, ki revščino hoče, ki se z revščino poroči, ki revščino opeva. Berač, ki deli miloščino. Nag, ki nage oblači. Lačen, ki lačne nasičuje. Čudežen in nadnaraven revež, ki izpreobrača lažne bogatine v reveže, a reveže v prave bogatine.

So reveži, ki so revni, ker niso mogli nikoli ničesar zaslužiti. So drugi reveži, ki so revni, ker vsak večer razdajo, kar so čez dan zaslužili. In čim več razdajo, tem več imajo. Njihovo bogastvo — bogastvo teh drugih revežev — raste tem bolj, čim več dajo. To je kup, ki se vedno večja, čim več od njega jemljejo.

Jezus je bil eden izmed teh revežev. Proti tem so meseni bogatini, posvetni bogatini, bogatini s svojimi blagajnami, polnimi talentov, min, rupij, goldinarjev.

cekinov, skudov, šterlingov, frankov, mark, kron, dolarjev le obžalovanja vredni berači. Prodajalci denarja s Foruma, jeruzalemski požeruhi, florentinski in frankfurtski bankirji, londonski lordi, njujorški milijarderji so proti tem revežem le nesrečni capini, goli in sestradani, neplačani hlapci krutega gospodarja, obsojeni, da dan za dnem ubijajo lastno dušo. Ti lačneži trpe tako strašno stisko, da so prisiljeni zbirati kamenje, katero najdejo na tleh v blatu, in brskati po odpadkih. Tako zoprno stisko trpe, da jim celo reveži z nasmehom izkazujejo usmiljenje.

Bogastvo je kazen, kakor je kazen delo. A mnogo težja in sramotnejša kazen. Kdor je zaznamovan z znamenjem bogastva, je zagrešil morebiti nevede nečasten zločin, enega izmed tajnih zločinov, katerega si ne more predstavljati in kateremu ne povedo imena človeški jeziki. Bogatina stiska božje maščevanje ali ga pa hoče Bog preizkusiti, da vidi, ali se more povzpeti do božjega uboštva. Kajti bogatin je zagrešil največji, najostudnejši in najbolj neodpustljiv greh. Bogatin je človek, ki je grešil, ker je zamenjal vrednote. Mogel je imeti nebo, a je hotel zemljo, mogel je biti v raj, a je izbral pekel, mogel je ohraniti dušo, a jo je zamenjal z materijo, mogel je ljubiti, a je rajši videl, da ga sovražijo, mogel je biti srečen, a je želel moč. Nihče ga ne more rešiti. Denar je v njegovih rokah kovinasti pokrov, ki še živega pokoplje pod svojo ledeno težo; čir, ki še živega žre v njegovi gnilobi, ogenj, ki ga ogljeni in spreminja v strašno črno mumijo, v gluho, slepo, nemo, mrtvoudno, črno mumijo, pošastno mrhovino, ki večno steza prazno roko iz stoletnih grobišč. Nihče ne more dati temu nepoznanemu revežu miloščino sočutja.

Zanj je samo ena rešitev. Da postane revež, da postane zopet pravi in poniži revež, da zavrže grozno revščino bogastva, da se povrne v revščino. To je pa najtežja odločitev, za katero se more bogatin odločiti. Ker je bogatin popolnoma pokvarjen in zastrupljen od bogastva, si ne more niti predstavljati, da bi bila popolna odpoved bogastvu pričetek rešitve. A ker si ne more predstavljati take odpovedi, ne more premisliti in pretehtati raznih možnih odločitev. Bogatin je jetnik v svoji lastni nedostopni ječi. Da bi se iz nje osvobodil, bi že moral biti svoboden.

Bogatin ne pripada sebi, temveč pripada, čeprav bitje, mrtvim stvarim. Nima časa misliti in izbirati. Denar je neizprosni gospodar. Ne trpi poleg sebe drugih gospodarjev. Bogatina popolnoma prevzame skrb za bogastvo, pohlep, da večja svoje premoženje, materialno veselje, katero mu nudijo koščki materije, ki se imenujejo bogastvo, in ne more misliti na dušo, ne more niti pojmiti, da bi bila njegova bolna, omrtvela, pohabljen, črviva duša potrebna zdravljenja. Prenesel se je vsega v oni del sveta, katerega ima po pogodbah in zakonih pravico imenovati svojega, in pogosto nima niti časa niti volje niti moči, da ga uživa. Mora mu služiti in ga reševati — ne služiti, ne more reševati lastne duše. Vso njegovo moč ljubezni je zaplenil oni del materije, ki mu gospodari, ki je prevzel njegovo dušo, ki mu je ukradel zadnji ostanek svobode.

Strašna bogatinova usoda se kaže v dvojni absurdnosti: postal je suženj mrtvih stvari, da dobi oblast nad ljudmi; izgubil je vse, da pridobi delček — in sicer tako majhen delček!

Nič ni naše, dokler je samo naše. Človek ne more imeti — resnično imeti — ničesar razen sebe. Umetna skrivnost nekaj imeti je vprav to, da se temu odrečeš. Kdor se vsemu odreče, bo vse dobil. Kdor pa hoče vse zase vzeti, del zemeljskih dobrin, izgubi tudi ono, kar je pridobil, in še vse drugo. In v istem hipu je nesposoben, da spozna samega sebe; da je sam svoj in da pridobiva. In ničesar več nima, prav ničesar več: niti onih stvari, ki so na videz njegove, v resnici je pa on njihov: in nikdar ni imel svoje duše, namreč edine lastnine, ki je vredna, da jo ima. Najbolj zapuščen in najbolj gol berač na svetu je.

Ničesar nima. Ničesar ne more dati. Kako bi torej mogel ljubiti druge, dati drugim samega sebe in to, kar je njegovo, vršiti ono usmiljeno ljubezen, ki bi ga privedla tako blizu kraljestva.

Ničla je in ničesar nima. Kdor ne biva, ne more menjati; kdor nima, ne more dati. Kako bi torej mogel bogatin, ki ni več sam svoj, ki nima več duše, pretvoriti edino človekovo lastnino v nekaj višjega in dragocenejšega?

»In kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?« To Kristusovo vprašanje, enostavno kakor vsa razodetja, daje natančen pomen preroški grožnji. Bogatin ne izgubi le večnosti, temveč izgubi tudi, ker ga bogastvo vleče k tlom, svoje tukajšnje življenje, svojo dušo, srečo tostranskega življenja.

»Ne moreš služiti Bogu in mamonu.« Duh in zlato sta dva gospodarja, ki ne moreta med seboj deliti in skupaj živeti. Ljubosumna sta: hočeta vsega človeka. A človek se ne more, tudi če bi hotel, deliti na dvoje. Ves je tu ali tam. Za onega, ki služi duhu, je zlato ničevno, za onega, ki služi zlatu, je duh brezpomembna beseda. Kdor se odloči za duha, zavrže zlato in vse, kar se kupuje z zlatom; kdor hlepi po zlatu, zavrže duha in se odpove vsem duhovnim dobrotam: miru, svetosti, ljubezni, popolnemu veselju. Prvi je revež, ki ne more nikdar potrošiti svojega brezmejnega bogastva, drugi je bogatin, ki se ne more nikdar izkobacati iz svoje brezmejne revščine, ubogi ima po tajinstvenem zakonu odpovedi tudi ono, kar ni njegovo, namreč ves svet; bogatin pa nima po krutem zakonu nenasitnega pohlepa niti one malenkosti, katero smatra za svojo: Bog da neizmerno več dobrot, kakor jih je obljubil; mamon pa jemlje tudi ono malo, kar obljublja. Kdor se vsemu odpove, ima vsega v izobilju. Kdor hoče zase samo del, nima končno ničesar.

Ko se človek potopi v grozno tajnost bogastva, razume, zakaj so učitelji človeštva videli v njem pravo kraljestvo hudobnega duha. Stvar, ki je manj vredna kakor vse drugo, se plača dražje kakor vse drugo, se odkupi z vsem drugim. Stvar, ki je ničeva, ki nima prave vrednosti, se pridobiva z vsem ostalim, se ji daje v zameno vsa duša, vse življenje. Najdražja stvar se zmenja za najcenejšo.

A vendar ima ta peklena nesmiselnost svoj vzrok v duhovni ekonomiji. Človeka prevzame ono ničevno bogastvo tako naravno in docela, da je potrebno, če ga hočemo odvrniti od tega nesmiselnega iskanja, da nastavimo tako veliko, tako visoko, tako nerazumljivo ceno, da bi samo s plačilom te cene neizpodbitno dokazali njegovo nesmiselnost in krivdo. Toda niti absurdne ponudbe: večno za začasno, oblast za suženjstvo, svetost za prekletstvo — ne zadostujejo, da bi odvrnile ljudi od bedaste hudičeve trgovine. Reveži obupavajo samo zato, ker ne morejo obogateti. Njihova duša je zastrupljena in v nevarnosti kakor bogatinova. Skoraj vsi so neprostopoljni reveži, ker niso mogli dobiti zlata, a so izgubili duha; postali so nesrečni bogatini brez denarja.

Kajti edino uboštvo, ki daje pravo bogastvo — duhovno — je prostovoljno uboštvo, katero sprejemamo in radostno po njem hrepenimo. Popolno uboštvo, ki nas osvobaja, da dosežemo popolnost. Nebeško kraljestvo ne obljublja revežem, da jih spremeni v bogatine, temveč zahteva, da postanejo bogatini prostovoljno ubogi, da pridejo vanj.

Tragično protislovje, ki se nahaja v bogastvu, opravičuje Jezusov večni nasvet onim, ki hočejo hoditi za njim.

Vsi morajo dati potrebnim, kar imajo preveč, bogatin pa mora dati vse. Mladeniču, ki se mu približa in ga vpraša, kaj mora storiti, da bo njegov učenec, odgovori: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih.« Odreči se bogastvu ni žrtev, izguba, škoda. Nasprotno, za Jezusa in za vse one, ki umevajo, je neizmeren dobiček.

(Konec prih.)

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO Marija:

Služabnica božja m. Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih

Vesela vest, da se je kardinalski zbor sv. kongregacije škofov in redovnikov odločil, da predloži sv. očetu predlog za zedinjenje vseh štirih skupin frančiškanskega reda, je dospela v generalno kurijo 11. aprila 1897. Leon XIII. je odločitev kardinalov takoj potrdil in si samo pridržal čas razglasitve zedinjenja s posebno bulo. V odsotnosti p. generala je obvestilo prvi sprejel p. Rafael, ki se je šel takoj zahvalit kardinalu prefektu Vanutelliju za odločitev tako daljnosežnega pomena za ves red. Službeno kardinalovo obvestilo za p. generala je prišlo dva dni pozneje, v torek, na dan, posvečen sv. Antonu Padovanskemu, kateremu so se vsi tako goreče priporočevali za uslišanje v tej veliki zadevi.

Ko so 16. aprila frančiškanke misijonarke Marijine prišle p. Rafaelu čestitat za god, jim je ves srečen govoril o svoji hvaležnosti do Boga in sv. očeta za veliko dobroto zedinjenja celega reda. M. generalna predstojnica Marija od Trpljenja je nato poklonila kardinalu prefektu Vanutelliju krasno sliko svetega Frančiška Asiškega, zatopljenega v molitev pred Imenom Jezusovim, obdanim z nebeško svetlobo, z napisom besed njegove velikoduševniške molitve: Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno (Jan 17, 11). Misel, da bi v spomin zgodovinskega dogodka tudi papežu poklonili sliko sv. Frančiška, blagoslovljajočega štiri manjše brate kot predstavnike štirih zedinjenih skupin, je kardinal prefekt spremenil v toliko, da sv. Frančiška zamena papež, sv. Frančišek pa kot nebeška prikazen blagoslavlja papežovo odločitev; za predstavnike štirih redovnih družin naj bi bili sv. Bernardin, sv. Peter Alkantarski, sv. Leonard Portomavriški in en blaženi rekoлект.

Ko je Leon XIII. sprejel odstop p. generala Alojzija iz Parme in p. gen. prokuratorja Rafaela, je s posebnim motu proprio, vendar pa po predlogu odstopivšega p. generala, imenoval za »generalnega ministra reda manjših bratov preč. p. Alojzija Lauerja in za generalnega prokuratorja p. Petra iz Rocca di Papa«. — Na praznik sv. Frančiška, 4. oktobra, je p. general prejel papeško bulo o zedinjenju in jo kot prvemu izročil p. Rafaelu, ki jo je kleče prebral v svoji celici. Čustvo globoke hvaležnosti do Boga in sv. očeta je prevevalo njegovo dušo. Zvečer je p. Rafael zadnjikrat zbral definitorij za poslovilno avdienco pri p. generalu, kateremu se je v imenu vseh še enkrat zahvalil za njegovo delo in mu v imenu vseh poklonil duhovno darilo: vsi definitorji bodo drugi dan maševali po njegovem namenu in tako bo Jezus sam njegov veliki Plačnik.

Naslednji dan, 5. oktobra 1897, je bila papeška bula »Felicite quadam« v prisotnosti kardinala prefekta sv. kongregacije škofov in redovnikov Serafina Vanutellija ter 200 manjših bratov v redovni cerkvi sv. Antona v Rimu slovesno razglašena. Istega dne se je izvršilo instaliranje novega p. generala Alojzija Lauerja, čigar prvi odlok je bil, da ostane p. Rafael pri njem v generalni kuriji. Bilo je to znamenje spoštovanja in želja, da ima v izkušenem in preudarnem redovniku vedno pripravljenega modrega svetovalca.

Da bula ni ostala »mrtva črka«, kakor so se bali nekateri krogi, je pokazala prihodnost. Nove generalne konstitucije za ves red so v zvezi z novim kodeksom kanoničnega prava zagotovile točno izpolnjevanje sv. Vodila, novi obrednik (ritual) in ceremonial sta pa odpravila vse posebnosti raznih skupin v bogoslužju in uvedla enoten način molitve in življenja v redu.

Se enkrat je zadeva zedinjenja pretresla ves frančiškanski red, ko je namreč leta 1909. papež Pij X. s pismom »Septimo iam plene Saeculo« določil, naj se dotedanjemu službenemu redovnemu nazivu »red manjših bratov« dostavi: »od zedinjenja Leonovega« (ab Unione Leoniana). Tedanji p. general Dionizij Schuler se je obrnil na starega borca za zedinjenje p. Rafaela, da s svojim vplivom posreduje in prepreči zmedo, ki se je začela javljati že v sami generalni kuriji. Vendar pa tudi p. Rafael ni uspel. Ko so bile dane nekatere olajšave praktičnega značaja, je bilo končno sklenjeno, da ohrani p. general svoj dotedanji naziv: »generalni minister reda manjših bratov«.

Ob tej priliki se je pojavilo vprašanje, zakaj ne bi tudi druga dva Frančiškova redova, konventuali in kapucini, ne opustila svojih posebnosti in se združila s svojimi že zedinjenimi brati v en in nedeljiv »red manjših bratov«. P. Rafael je stopil v zvezo z zelo visokimi osebnostmi in sprožil misel o federaciji redov, ki bi bila priprava za poznejše zedinjenje: vsak red bi imel svojega komisarja pod enim skupnim generalom, ki bi bil edini naslednik sv. Frančiška. Bilo je precej osebnosti tako širokega obzorja, da so želele zblizanja in zedinjenja celotnega Frančiškovega reda, kakor ga je zamislil sveti ustanovitelj sam, toda odločilni krogi so bili mnjenja, da je zadeva za enkrat »pretežavna in neoportuna«.

Isto se je p. Rafaelu zgodilo z drugo zelo ljubo mu idejo: združiti med seboj številne ženske kongregacije frančiškank III. reda v eno osrednjo družbo, zlasti tiste, ki imajo enake cilje. Skušnja je namreč pokazala, da majhne kongregacije ne uspevajo, ker jim manjka naraščaja in primerne vodstva. Ker pa misel ni dobila nadaljnje pobude od odločilnih službenih krogov, se seveda ni mogla udejestiti, in lepa ter koristna zamisel, ki bi jo bil morda edino p. Rafael mogel tedaj uresničiti, je propadla,

Dasi v kuriji ni imel določenega položaja, se je vsestransko udeleževal kot spovednik in pridigar ter voditelj duhovnih vaj pri FMM, klarisah, dorotejkah, kot urednik »Acta Ordinis«, ravnatelj »Voce di S. Antonio« in »Pia Unione« in redni dopisnik »Revue Franciscaine«. Kot pravi duhovni oče je podpiral prizadevanje m. Marije od Trpljenja za notranjo utrditev in razširjenje družbe FMM, posredoval zanjo pri škofih, kardinalih in drugih visokih osebnostih in ji stal na strani pri sestavljanju in ureditvi izdaj njenih Pre-mišljevanj, Priročnikov in propagandnih življenjepisov. Potoval je za en mesec v Palestino, kjer je obiskal svete kraje in se preko Egipta vrnil v Rim. Svoje izredne sposobnosti pa je pokazal kot komisar in generalni vizitator, ko je v tem času izvrševal kanonično vizitacijo province v Dalmaciji, na Malti, na Portugalskem, v Franciji in Italiji. Kljub vsem častem in splošnemu uvaževanju je ostal vedno skromen in ponižen in je sam preprečil v dveh primerih svoje imenovanje za škofa in tretjič za generalnega komisarja v Dalmaciji, za katere mesta je predlagal druge sobrate, ki niso bili za časti tako neobčutljivi.

(Se nadaljuje in konča.)

ALBANSKA MLADENKA

Morda pa Lela ni mrtva! Rad bi stopil k nji, roke položil na njene prsi in se prepričal, je li ji je srce res zastalo. Pa si ne upa. Pal Gioka bi bil zmožen, da ne eno, ampak sto deklet, vsa dekleta sveta pomoči, ali onečasti, pred to mladenko pa postane čudno plah, kajti Lela je!

Tako torej kar stoji in čaka dolgo, dolgo. — Ali ga varajo čuti? Ali mu je oko od gledanja tako izmučeno, da napačno vidi, ali se moti uho, da se mu zdi, kakor da je v gluhi noči zaslišal rahel stok?

Komaj zaznavno se dvignejo prsi, zganejo se ustnice, rahlo premaknejo prsti in Lela odpre oči.

Oko pa je trudno in veke se spet zapro.

Fanta prešine divja, neizrekljiva radost. Po vsem telesu se trese. Velike znojne kaplje mu orosijo čelo. »Lela ni mrtva — hvala Bogu! Daj mi jo za vse življenje in postal bom dober!«

Lela odpre oči, a jih prav tako naglo spet zapre; en sam pogled ji je povedal, da ni doma, ampak v neki tuji koči. Le kje se nahaja? Kaj se z njo godi? In na mah se jasno spomni, kaj se je zgodilo. Narasla reka jo je vlekla s seboj, smrtni krik se ji je izvil iz prsi, potem pa so se nad njo zgrnili valovi — več se ne spominja. Morda jo je usmiljena roka potegnila iz vode ali pa jo je reka splavila na breg, ljudje so jo našli in prinesli semkaj. A kje sta oče in Mark? Ali vesta, kaj je z njo? Takoj mora k njima. Zbere vso svojo voljo, spet odpre oči in se usede in ob ugašajočem ognju se v temo slabotno in razburjeno sliši vprašanje: »Kje sem?«

Palu Gioku hoče srce zastati. Najprej sploh ne more spregovoriti, potem pa se mu le posreči, da ji z drhtečim glasom odgovori: »Lela, pri meni si! Bog te mi je podaril. Ljubim te bolj ko vse drugo in biti moraš moja, danes, jutri in vse, dokler naju smrt ne loči!«

Strastne besede so nesrečnico zadele kakor bič. Duša ji napne vse sile, premaga telesno utrujenost, ohlapni udje se pokoravajo ukazujoči trdni volji. Lela stopi na noge in se visoko zravnana obrne proti Palu Gioku.

Ta se je pri svojih zadnjih besedah odtrgal od zidu in stopil naprej, kakor da ga žene tuja sila. Telo je nagnil naprej, roke kakor kremplje pritisnil na prsi, zdaj pa z izbuljenimi očmi in odprtimi ustmi gleda v Lelo, ki je tako huda in grozeča, a obenem tako neskončno lepa.

Levico si je pritisnila na srce, desnico pa stegnila predse, kakor da ga hoče zarotiti, odriniti, od sebe pahniti.

Glas pa ji doni ostro in ponosno, ko ga zavrača:

»Kdo si, da si upaš albanski mladenki govoriti take nečastne, predrzne besede?«

Pal je kakor vkopan obstal sredi kočee poleg utripajočega ognja. Vsako potezo njegovega obličja moreš videti; res se po njem spreletavajo vse strasti, od najvišje do najnižje, vendar pa zato svoje izredne lepote ne izgubi, ampak je še lepša in privlačnejša. Pal ne reče nič. Kruta tišina čemi nad brlogom. Nazadnje krčevita Palova drža popusti, roke mu kakor svinčene padejo ob telesu, potem pa reče s čudno kretnjo, mešanico ljubezni in obupa:

»Jaz sem človek, ki misli nate noč in dan, ki mu življenje brez tebe ne pomenja nič, ki sem planil v nevarnost in te potegnil iz valov Fandija — jaz sem — Pal Gioka.«

Je že moral v tem pokvarjenem srcu nekje še tičati drobec kesanja in samospoznanja. Zavrženec je gotovo vedel, da njegovo ime ni priporočilo. Pred vsakim drugim človekom bi stal ponosno zravnal, bahal bi se s svojim imenom, z njim grozil — pred tem bitjem, h kateremu ga je gnalo njegovo osamljeno srce, pa se ga je sramoval. Kajti njegovo ime je bilo ime propalice; ko ga je torej izgovarjal, ga je le s težavo in šepetaje, tako da ga je Lela bolj uganila ko slišala. Pa bi njegove besede tudi ne bile več potrebne, kajti Lela ga je že spoznala.

In zastokala je tožeče, bolj obupno in grenko kakor tamkaj zunaj v valovih Fandija:

»Preklet bodi!« je zavpila, »kakor je prekleto moje življenje, odkar mi ga je rešila tvoja roka!«

In že je planila venkaj v temno noč.

V Dodovi hiši je gorela luč, čeprav je bilo že pozno. Mark je sedel pri ognju in čakal na sestro. Pričakovali so, da se bo na večer vrnila, a večer je minil, napočila je noč in Lele ni bilo od nikoder. Mark se je začel vznemirjati in je čakal, a drugi so šli spat. Ko pa je potekala ura za uro, a se Lela ni vrnila, je postajal Mark vse bolj zaskrbljen in si je jel očitati, zakaj je Lelo pustil samo na pot, zakaj je ni spremil.

Plah notranji glas ga je skušal opravičevati. Saj zjutraj vreme še ni bilo slabo, tisto malo dežja vendar ni nič, pot pa tudi ni posebno dolga in nevarnosti nobene, kdo bi torej mogel slutiti kako nesrečo? Pametno bi pa le bilo, če bi ji bil šel zvečer naproti! Morda bi ga pa le potrebovala.

Da bi samega sebe opravičil in osrčil, začne misliti na velika dela svoje sestre. Vsa jih pozna in se jih neskončno rad spominja; ponosen je nanje, stokrat ponosnejši, kakor pa če bi jih bil sam izvršil, stokrat bolj kakor na vse, kar je sam naredil moškega, drznega, izrednega. Mora živo misliti na pogum in junaštvo sestre, ker si hoče dopovedati, da je Lela kos sleherni nevarnosti in se zato zanjo ni bati. Ali ni iz naraslega Rubiga rešila dete, ki se je utapljalo? Še močni možje bi si kaj takega ne upali! Ali ni visoko gori v skalah poiskala ranjeno kozo, ki je bila zašla in nekam padla, pa jo je potem zadela na ramo in po smrtno nevarnih stezah prinesla domov? — Pa zgodba o podivjani kravi! In spet zgodba o ranjenem Ginu Pietru!

In nazadnje še njeno največje junaštvo, kakršnega bi se niti sam ne bil upal lotiti, čeprav je močan in neustrašen, izvrševala pa ga je Lela iz ljubezni do njega! Joj, kolikokrat je že mislil na to, pa vselej s spoštovanjem, češčenjem in z neskončno hvaležnostjo! Bilo je preteklega leta, drugi dan po ščipu in po sv. Martinu. Mark je bil bolan, hudo bolan, tako bolan, da je celo izkušeni župnik zmajeval z glavo in mu ni vedel več pomagati. Črni obup je Leli stiskal srce. Ne samo vsa patrova zdravila mu je dajala z največjo natančnostjo, ampak je preskusila tudi vse napoje, mazila, obliže in čare, a vse je bilo zaman.

Tedaj ji je neka stara žena kot zadnje sredstvo nasvetovala, naj gre opolnoči na pokopališče in naj tam eno uro moli na grobu nedolžnega otroka, ki so ga poslednjega pokopali; otrok bo potem pri Bogu izprosil zdravje. — In Lela, ki bi si v mraku ne upala niti mimo pokopališča, je naslednjo noč res odšla gor ter je v grozotni samoti, med mrlji, sredi med krvi žejnimi vampirji, med stokom in jokom grešnih, pokorečih se duš zares vztrajala celo uro in zanj molila! Potem — oh, tega ne bo vse življenje nikoli pozabil — potem je prišla k njemu! Spati ni mogel in videl je, kako je vstopila in se bližala njegovi bolniški postelji. Ustrašil se je, kajti njeno lice je bilo blede in zmešano, kakor da jo je zadelo kaj groznega, neznanskega; skozi bledico in grozo pa je posijal njen ljubi, otožni smehljaj.

Poleg njega je pokleknila, glavo nagnila in mu na uho zašepetala: »Mark, ozdravel boš, jaz in otrok sva zate molila!« Še zdaj čuti na svojem čelu drobno, mrzlo, drhtečo roko svoje sestre. In hotel je prijeti za njeno roko, pri tem pa je oplazil njeno obleko in čutil, da je mokra kakor od nočne rose.

Vprašal je: »Lela, kje si bila?« Malo se je obotavljala, potem pa mu je povedala vse, kajti zanj ni imela skrivnosti. Za trenutek je ležal nepremičen, kakor da je okamenel, tedaj pa ga je nekaj pognalo kvišku, pozabil je, da je bolan, šibak in blizu smrti — planil je kvišku, prijel sestro, potegnil jo k sebi ter jokal solze najvišje sreče.

Ozdravel je, to pa je dosegla junaška ljubezen njegove Lele! —

Tako razmišlja Mark, Lela, ubožica, ki je danes doživela toliko bridkega trpljenja, pa izmučena in strtega srea omahuje skozi črno noč, skozi že kar viharo neurje proti očetni hiši.

Spočetka je tekla, kolikor so ji le noge dale; bala se je, da bi jo Pal zasledoval in došel. Počasi pa ji je korak začel zastajati, ni mogla več teči, strah pred Palom Giokom ni bil več najhujši, prevpil ga je drugačen strah, razburljiva in razjedajoča groza: Kaj in kako naj pove očetu in Marku?! Ali naj jima pripoveduje vso svojo nesrečo, razodeva vso svojo sramoto? — Očetu bi že še kako povedala — Marku — ne, Marku pa ne more in če bi ji tudi bilo umreti! In če bi mu nazadnje le povedala — kaj tedaj?

Še to noč bo vrgel svojo puško na ramo in odhitel, da sestro maščuje!

Seveda je tisti človek zaslužil smrt — toda ali ni njej rešil življenje? In kaj potem, če ne bo Mark ustrelil Pala, ampak narobe? Tedaj bo sama kriva bratove smrti! Sama bo Marka poslala v smrt! Pa četudi Mark onega drugega ubije, ali bo njo še ljubil kakor doslej? Ali je ni Pal oskrunil, ko ji je razodel svojo sramotno ljubezen? Ali jo bo Mark še kdaj mogel stisniti na svoje srce, ko pa je ležala v rokah njegovega smrtnega sovražnika? Pa še hujše: Ali se ne bo neverjetni dogodek širil od ust do ust? Ali ne bo o njem govoril ves rod? Bog nebeški, kolikšno sramoto bo prinesla nad vso brezmadežno hišo svojih dedov, nad glavo svojega očeta, nad Marka, češčenega in brez graje!

Nazadnje se je v svojem dušnem boju odločila, da nikomur nič ne pove, ampak gnusno dejanje pokoplje v svojem srcu. — Kako ga bo sama mogla preživeti, tega pač ni vedela, sam vseusmiljeni Bog ji bo moral pomagati!

Še dobro, da je pot proti domu že skoraj prehodila, kajti sicer bi zaradi razburjenosti in utrujenosti ostanka sploh ne zmagala — silna želja jo je pri-ganjala, da bi bila čimprej spet na varnem, da bi jo spet ljubo pogledal brat in ji kaj rekel.

Pa vendar si je spet želela, da bi bil njen dom na drugem koncu sveta, da bi morala tjakaj potovati vse življenje, samo da bi še ne prišel trenutek, ko bo morala stopiti pred brata.

Morda pa že vsi spijo in še opazili ne bodo, da se vračam tako pozno, do jutri se bom pa že kako pomirila in se zbrala.

Prišla je do prvih hiš. Plaho je pogledala proti domu — tam pa je luč — Mark jo čaka.

In Lela se nasloni na živo mejo, ki ograja pot, in se bridko zjoka od ljubezni in žalosti.

Šlo je na polnoč. Mark je pri ognju zadremal. Naenkrat se zdrzne. Neki šum je zaslišal, kakor da se bližajo koraki. A tako trudni, izmučeni se zdijo. Gotovo je Lela. Plane na noge. Vrata se odpro, res je Lela. Marku poda roko. In roka ji drhti. Mark jo pogleda v obraz. Bled je, oko motno.

»Lela, trudna si!«

»Da.«

»In vsa premočena!«

»Ko pa tako lije.«

»Lasje so se ti razpustili in ti vise po hrbtu.«

»Še opazila nisem.«

»Pojdi v izbo, Lela, pripravil sem ti suho obleko. Preobleci se, jed je še gorka, jaz ti pa medtem skuham kavo.«

Lela je ubogala kakor priden otrok. Preoblekla se je; pojedla nekaj malinga, pila kavo, kratko odgovarjala na vprašanja in kakor izgubljena strmela predse. Samo enkrat sta se srečala z očmi; v bratovih je brala ljubezen in veselje, iz njenih pa je sijala ljubezen in grozna srčna stiska. Mark pa je videl samo ljubezen. Seveda je sestra danes tako tiha, kakšna pa je tudi bila pot in vreme! Je pač hudo utrujena. Zato ji je rekel:

»Lela, hudo si izdelana, pojdi spat!«

In zdaj je bila sama, sama s svojo brezdanjo žalostjo. V kuhinji pri Marku ji je bilo, kakor da je njena muka zaspala. Zdaj se ji ni več bati, da bi se kako izdala, zato pa ji toliko huje stiska srce obup. Vrže se na preprosto ležišče, zakoplje glavo v gube odeje, da ne bi kak glas njene srčne muke prodril do brata, ter ihti in ihti. Rekel mi je, naj zaspim! Ubogi Marko, ko bi vedel, kaj je zadelo tvojo Lelo, tudi ti ne bi spal, dobra zvesta duša.

In ne enkrat, desetkrat še preživlja svoje zadnje dogodke. Gleda, kako jo nese voda, vidi, kako Pal Gioka plava proti nji, jo zagrabi in vleče iz vode, jo z močnimi rokami nese v svojo koč. In spet ga gleda, kako skozi temo in dim prihaja proti nji. Tudi zdaj stopa v njeno tiho izbico; velik in lep je, črne ognjene oči upira vanjo in s prebridkim posmehom jo obtožuje: »Nesrečnica, iz vode sem te potegnil, smrti sem te rešil — ti — ti pa si me preklela! Je taka tvoja zahvala? Govoril sem ti o svoji ljubezni, da si mi več ko vse drugo na zemlji, da si mi ljubša ko oči, ko življenje — ti pa si me preklela! — Nehvaležnica, sem si to zaslužil?«

Brez pokoja se ubožica premetava po postelji, skuša misliti na druge reči, skuša moliti — vse zastonj. Zapre oči, da Pala ne bi več videla, a zdaj se ji približa še bolj, še večji in lepši je in kar naprej ji ponavlja: »Lela, ljubim te, Lela, ljubim te!«

Divje so se ji podile misli druga za drugo, Lela se je borila z vsemi silami, dokler ji od smrtne groze niso pošle vse moči. Po viharni noči se je začelo daniti mirno jutro. Lela ni več mogla pametno misliti. Saj je vendar nedolžna, kaj si torej tako žene k srcu? Saj hoče molčati in bo molčala. In kdo bo potem mogel sploh kaj izvedeti?

A spet se je zgrozila, da si toliko drzne. Ali bo res mogla molčati? Ali se bo mogla tako popolnoma premagovati, da se ne bo izdala z nobeno besedo, nobenim pogledom, z nobeno kretnjo? Ali bo mogla nositi goljufigo krinko in z njo pred vsemi ljudmi skrivati svojo notranjost? In če bi to še šlo pred drugimi — ali pa se bo mogla skrivati pred modrimi in bistrimi Markovimi očmi? To bo prva skrivnost, ki mu je ne bo razodela! (Dalje prih.)

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj vstopi v teku dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanski prehod. Osebno pa lahko tudi ob nedeljah popoldne po nauku v župnijski pisarni Marijinega oznanjenja v Ljubljani.

VLADIMIR TOMINEC:

Ali ni mogoče v sedanjih časih zvišati stalnih mesečnih zneskov?

Neka naša članica, ki prejema vsak mesec stalni mesečni znesek, nas je zadnjič naprosila, da bi ji vsaj malo zvišali izplačilne zneske, ker je danes vse tako drago in se le s težavo preživlja. Res je, da so naši stalni mesečni zneski, ki jih izplačujemo, preračunani v lire, majhni, toda žalibog so tudi nam začrtane meje, preko katerih ne smemo iti. Ko se je leta 1930. ustanavljal Podporni odsek, ni niti od daleč nihče pričakoval teh težkih razmer, v katerih živimo. Ko bi oni, ki so se tedaj vpisali v Podporni odsek, le malo slutili sedanje čase, bi se vsakdo izmed njih vpisal v najvišji razred in bi danes prejemal najvišje stalne mesečne zneske. Toda tudi tedaj je bilo tistim, ki so se vpisovali v Podporni odsek, težko za denar, pa so si mislili, bomo že kako shajali. Saj so člani in članice Podpornega odseka tako skromni v svojih zahtevah. Nikdo pa gotovo ni mislil, da se bo tako preobrnilo. Upravni odbor Podpornega odseka bi zelo rad zvišal stalne mesečne zneske, toda zaupanega denarja ne sme zapravljati in mora skrbeti tudi za vse one člane in članice, ki sedaj še ne prejemajo stalnih mesečnih zneskov, pa kljub težkim časom še vedno vestno plačujejo stalne mesečne prispevke. Zelo nam je žal, da ne moremo ustreči takim prošnjam, toda splošni pogoji Podpornega odseka vežejo tako upravni odbor kakor tudi vse one, ki so vpisani v Podporni odsek.

In naj molijo za mrtve...

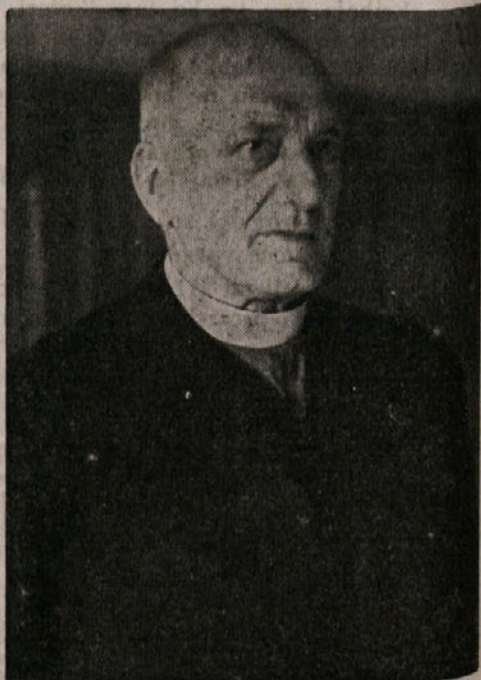

† Č. sestra Alojzija Stepančič. Dne 7. jan. je umrla na domu svojih staršev č. s. Alojzija Stepančič, šolska sestra. V cvetu mladosti jo je božji vrtnar preselil v nebeške drevorede. Bila je komaj v 24. letu svoje starosti. Rojena je bila v Trieste 9. julija 1918. Starši so jo dali študirat gimnazijo. Po končani maturi je v jeseni 1937 stopila v

samostan k šolskim sestram v Mariboru ter je naslednje leto prejela redovno obleko. Leta 1939 je končala redovni noviciat in nato so jo predstojniki poslali v Beograd, da nadaljuje svoje študije na univerzi. Posvetila se je slavistiki. Zaradi zavrtnatne bolezni je morala svoje študije prekiniti. Neposredno pred izbruhom vojne je prišla v Ljubljano, od koder so jo poslali na Bokalce pri Ljubljani, da bi si na svežem zraku okrepila zdravje. Ozdravila je toliko, da se je lahko vpisala na ljubljansko univerzo. Toda kmalu je morala zopet pustiti knjige in šolo. Bolezen se je razvijala naprej. Vkljub skrbni negi v samostanu, v bolnišnici in v domači hiši je bolezen podlegla. Dobra in blaga redovnica sv. Frančiška, počivaj v miru!

† Preč. msgr. Janez K. Vreže — Maribor. Prišlo je poročilo iz Maribora, da je izdihnil svojo dušo preč. g. profesor msgr. Janez Vreže. Poznala ga je vsa Slovenija, predvsem pa lavantinska škofija. Saj je ni fare v vsej škofiji, kjer bi pokojni prof. Vreže ne

bil ob kaki slovesni priliki pridigal. Predvsem so ga klicali na nove maše za govornika, po zadnji svetovni vojni pa je v mnogih farah govoril pri blagoslovu cerkvenih zvonov. Imel je glas kot bron in bil je izvrsten pevec. Kamor se je prikazal, tam je bilo veselo razpoloženje, ker je znal prijetno zabavati vso družbo. Bil je pač otrok veselega asiškega ubožca sv. Frančiška — dolga leta je bil namreč tretjerednik in je spadal k duhovniški skupščini lavantinskih duhovnikov. Naši tretjeredniki se ga gotovo spominjajo iz tretjerednega kongresa pri Sv. Roku nad Šmarjem pri Jelšah, kjer je imel kot domačin in varuh cerkve sv. Roka slovesno mašo in sklepno procesijo. Pokojnega monsignorja in zlatomašnika priporočamo vsem tretjerednikom v gorečo molitev. R. I. P.

Serafinski koledar 1943

JANUAR	FEBRUAR	MAREC	APRIL	MAY	JUNIJ
1 P Novo leto	1 P Evstohija	1 P Albin, šk.	1 C † Hugo, škof	1 S Filip in J.	1 T Angela Mer-
2 S Bentiv. in G.	2 T Svecnica	2 T Neža, dev.	2 P †† Leop. G.	2 N 1. pv. Bela	2 S Herk. in t. ●
3 A Ime Jez.	3 S Matej, šk.	3 S Kunigunda	3 S † Gand. in J.	3 P Najd. sv. Kr.	3 C Kr. vneboh.
4 P Angela Fol.	4 C Jožef Leon.	4 C Kazimir	4 N 4. postna ●	4 T Monika ●	4 P * Franč. Kar.
5 T Telesfor, p.	5 P * Peter - B. ●	5 P * Jabez - J.	5 P † Vincenc. F.	5 S Pij V. papež	5 S Bonifac., m.
6 S Razgl. G.	6 S Tit, šk., Dora	6 S Koleta, d. ●	6 T * Marija K.d.	6 C Jabez p. L. v.	6 N o. povel.
7 C Valentin, šk.	7 N 5. po razgl.	7 N 3. predp.	7 S Viljem, sp.	7 P * Stanislav	7 P Humilijana
8 P * Sever, op.	8 P Jabez Mat.	8 P Jabez od B.	8 C † Julijan, sp.	8 S Prik. sv. Mih.	8 T Baptista V. d.
9 S Jul. in Baz.	9 T Apolonija, d.	9 T Katarina B.	9 P † Tomaž I.	9 N 2. povel.	9 S Pacifik in t.
10 N Sv. Družina	10 S Školastika	10 S † Pepelnica	10 S † Marko, sp.	10 P Antonin, šk.	10 C Marjeta, kr.
11 P Higin, pm.	11 C Lur. M. B.	11 C † Kristof, sp.	11 N 3. post. Tiha	11 T Bened. in t.	11 P * Barnaba ●
12 T Ernest, šk.	12 P * 7 sv. Ust. ●	12 P † Gregorij	12 P † Angel Kl. ●	12 S Var. sv. J. ●	12 S † Jabez, sp.
13 S Veronika ●	13 S Jabez Trior.	13 S † Agnel sp. ●	13 T * Hermeneg.	13 C Petronila	13 N Bink. ned.
14 C Odorik in t.	14 N 6. po razgl.	14 N 1. postna	14 S † Hermen.	14 P * Petronila	14 P Bink. pon.
15 P * Pavel, p.	15 P Andrej K. sp.	15 P † Klemen	15 C † Helena, c.	15 S Jabez, sp.	15 T Jolenta, vd.
16 S Berard in t.	16 T Filipa, d.	16 T † Hilarij, m.	16 P † 72. M. D.	16 N 3. povel.	16 S † Kv. Gvido
17 N 2. po razgl.	17 S Luka B. sp.	17 S † Kv. Patricij	17 S † Rudolf, An.	17 P Paškal Bayl.	17 C Adolf, škof
18 P Sv. Petra st.	18 C Simeon, šk.	18 C † Salvator	18 N Cvetna ned.	18 T Feliks, Ven.	18 P † Kv. Efr. ●
19 T Tomaž in t.	19 P * Konrad P.	19 P Kv. Sv. J.	19 P † Konrad, sp.	19 S Teofil, Ivo ●	19 S † Kv. Jul. d.
20 S Fab. in S.	20 S Peter Fr.	20 S † Kv. Jabez	20 T * Bozidar	20 C Bernardin S.	20 N 1. pb. Sv. Tr.
21 C Neža, d. m. ●	21 N 1. predp.	21 N 2. postna	21 P † Konrad P.	21 P * Ladisl. in t.	21 P Anton Pad.
22 P * Vincenc. m.	22 P Marjeta, sp.	22 P † Bonvenut	22 C † Vel. čet.	22 S Jabez	22 T Pavlin
23 S Zar. M. D.	23 T Peter Dam.	23 T † Oton, šk.	23 P † Vel. pet.	23 N 4. povel.	23 S Jožef K., sp.
24 N 3. po razgl.	24 S Matija, ap.	24 S † Gabr., arb.	24 S † Vel. sob.	24 P Jabez Pr., m.	24 C Sv. Res. T. ●
25 P Spr. Pavla	25 C Sebastijan	25 C Marij. ozn.	25 P Veliki pon.	25 T Gregor, sp.	25 P * Jabez Krst.
26 T Polikarp, šk.	26 P * Izabela d.	26 P † Didak, sp.	26 S Mar. - Ana ●	26 S Beda Castit.	26 S Jan. in Pav.
27 S Jabez Žl.	27 S Gabrijel ●	27 S † Jabez Dam.	27 C Lucij, Pavel	27 C Avgust, šk.	27 N 2. pb. Ema
28 C Peter, sp.	28 N 2. predp.	28 N 3. postna	28 S Peter, muč.	28 P Stefan, m.	28 P Irenej, šk.
29 P * Franč. S. ●		29 P † Ivana, vd. ●	29 C * Jožef - Ben.	29 N 5. povel.	29 T Peter in P.
30 S Hijacinta, d.		30 T Peter Reg.	30 P	30 S M. S. vs. mil.	30 S Spomin Pav.
31 N 4. po razgl.		31 S † Benjamin			

* = zdržek, † = pritriganje v jedi, †† = strogi post.

Tu odrezati!

Tretjerednik! Za leto 1943 si zapomni sledeče dneve:

	Vesoljna odveza (blagoslov s pop. odp.) [Za karkristijo!]	Popolni odpustek lahko dobiš	
		Tretji red	Franč. mis. družba
Januar . .	1, 6	1, 3*, 6, 14, 16, 19, 30, 31	6
Februar . .	2	1, 2, 4, 5, 15, 19, 22, 26	2
Marec . .	5, 19, 25	5, 6, 9, 18, 19, 22, 25, 26, 28, 30	19, 28
April . .	18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25	16, 21, 22, 24, 25, 26, 28, 30	
Maj		11, 17, 18, 19, 20, 21, 30, 31	20
Junij . . .	3, 13, 20, 24, 29	1, 3, 7, 13, 20, 21, 24, 25, 29	13, 21, 29
Julij . . .	2, 7	2, 8, 9, 11, 13, 14, 21, 23, 26, 27	2, 13
Avgust . .	12, 15, 22, 25	2, 4, 7, 9, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 19, 22, 25, 26	15
September	8, 17	4, 8, 12*, 17, 18, 24, 27, 29	8
Oktober .	4	2, 4, 6, 10, 11, 12, 19, 26, 30, 31	4
November	1, 19, 21, 25	1, 2*, 13, 14, 16, 19, 26, 28, 29	26, 28
December	8, 25	2*, 8, 9, 12, 15, 25	8

* PO danes in celo osmino; toda poleg navadnih pogojev še udeležba pri sv. maši.

PO samo za pokojne.

Opomba! 1. Voditelj III. reda sme podeliti še štirikrat na leto VO ob dnevih, ki jih sam izbere. Prav tako sme dvakrat na leto podeliti še papežev blagoslov, ki je združen s PO.

2. Člani Frančiškanske misijonske družbe prejmejo PO tudi na dan sprejema in v smrtni uri. — PO Franč. mis. družbe se lahko obrnejo v prid dušam v vica; prejmejo se lahko namesto na omenjeni dan na naslednjo nedeljo.

Voditelji, pomnite! 1. V škofiškem direktoriju so dnevi vesoljnih odvez zaznamovani z X.

2. Kadar je vesoljna odveza na delavnik, jo lahko podelite prihodnjo nedeljo.

Serafinski koledar 1943

JULIJ			AVGUST			SEPTEMBER			OKTOBER			NOVEMBER			DECEMBER		
1	C	Teobald	1	N	7. pobink.	1	S	Janez. Peter	1	P	* Nikolaj, sp.	1	P	Vsi svetniki	1	S	Seraf. vsi sv.
2	P	* Srce Jez.	2	P	Porcijunk.	2	C	Apolin in t.	2	S	Angeli var.	2	T	Verne d.	2	C	Seraf. ver. d.
3	S	Kri Jezus.	3	T	Najd. sv. Stef.	3	P	* Evfemija d.	3	N	16. pb. T.D.J.	3	S	Rajnerij, sp.	3	P	* Franč. Ks.
4	N	3. pobink.	4	S	Dominik sp.	4	S	Roz. Vit. d.	4	P	n. s. o. Fr. As.	4	C	Karel Bor.	4	S	Peter Kriz.
5	P	Ciril in Met.	5	C	Mar. Snežna	5	N	12. pb. Ang.	5	T	Felicita, d.	5	P	* Sv. Moči	5	N	2. ad. Nik. T.
6	T	Bogomila	6	P	* Sprem. G.	6	P	Lib. in Pereg.	6	S	M. Franč.	6	S	Marjeta, vd.	6	P	Miklavž, šk.
7	S	Obisk. M. D.	7	S	Kasijan muč.	7	T	Marko m.	7	C	Kraljica Rož.	7	N	21. pb. Zahv.	7	T	Ambroz, šk.
8	C	Elizabeta kr.	8	N	8. pobink.	8	S	Rojstv. D. M.	8	P	* Brigita, vd.	8	P	Bogomir, šk.	8	S	Br. sp. M.
9	P	* Nikol. in t. m.	9	P	Jan.-M. R.	9	C	Serafina vd.	9	S	Janez Leon.	9	T	Teodorik, m.	9	C	Eliz. in Delf.
10	S	Eman. in t.	10	T	Lavrencij m.	10	P	Apolarin. m	10	N	17. pb.	10	S	Andrej Av.	10	P	* Peter Sen.
11	N	4. pobink.	11	S	Ludovika vd.	11	S	Bonav. Barc.	11	P	Mater. D. M.	11	C	Martin, šk.	11	S	Hugolin, p. v.
12	P	Mohor in F.	12	C	Klara ust. 2. r.	12	N	13. p. Ime M.	12	T	Serafin, sp.	12	P	* Gab. in J.	12	N	3. ad. N. sv. F.
13	T	Franč. Sol.	13	P	* Vincenc. sp.	13	P	Franč. Kald.	13	S	Edvard	13	S	Didak, sp.	13	P	Lucija, d. m.
14	S	Bonaventura	14	S	Sanktes sp.	14	T	Pov. sv. Kr. v	14	C	Kalist, p. m.	14	N	22. pb.	14	T	Konrad, B.
15	C	Grob NGJK	15	N	9. p. V.D.M.	15	S	* Kv., M. 7. z.	15	P	* Terez. Av.	15	P	Albert Vel.	15	S	* Kv. Valerij.
16	P	* D. M. Karm.	16	P	Joahim	16	C	Kornel. Cip.	16	S	Hedviga, vd.	16	T	Neža Asiška	16	C	Evzebij, šk.
17	S	Aleš, sp.	17	T	Rok, spozn.	17	P	* Kv., Fr. r.	17	N	18. pb. Mis.	17	S	Saloma, d.	17	P	* Kv. Lazar
18	N	5. pobink.	18	S	Beatrika d.	18	S	* Kv., Jož. K.	18	P	Luka, ev.	18	C	Roman, m.	18	S	* Kv. Grac.
19	P	Vincencij P.	19	C	Ludovik šk.	19	N	14. pobink.	19	T	Peter Alk.	19	P	* Elizab.	19	N	4. ad.
20	T	Hieron. Emil.	20	P	* Bernard uć.	20	P	Evstahij in t.	20	S	Janez Kanc.	20	S	Feliks Val.	20	P	Evžen in M.
21	S	Angelina vd.	21	S	Franč. S. vd.	21	T	Matěj ap.	21	C	Uršula, d.	21	N	23. pb. D. M.	21	T	Tomaž, ap.
22	C	Mar. Magd.	22	N	10. p. 7. v. M.	22	S	Tomaž Vil. šk.	22	P	* Posveč. c.	22	P	Cecilija, d. m.	22	S	Dimitrij, m.
23	P	* Lavrenc. sp.	23	P	Filip	23	C	Najd. sv. Kl.	23	S	Jožefina, d.	23	T	Klemen, p. m.	23	C	Nikolaj F.
24	S	Kunigunda	24	T	Jernej, ap.	24	P	* Pacifik sp.	24	N	19. pb.	24	S	Janez od Kr.	24	P	* Adam in E.
25	N	6. pobink.	25	S	Ludov. kr.	25	S	Franč.-Mar.	25	P	Krizant., m.	25	C	Katarina d.	25	S	Božić, R. G.
26	P	Ana m. D. M.	26	C	Timotej sp.	26	N	15. pobink.	26	T	Bonav. Pot.	26	P	Leonard P.	26	N	Štefan, i. m.
27	T	Mar.-Mag. M.	27	P	* Jožef K. sp.	27	P	Elzearij sp.	27	S	Antonija, d.	27	S	Bernardin	27	P	Janez Ev.
28	S	Nazarij, Vikt.	28	S	Avguštin šk.	28	T	Bernardin F.	28	C	Sim. in Juda	28	N	1. ad. Izselj.	28	T	Ned. otročič.
29	C	Marta, dev.	29	N	11. pobink.	29	S	Mihael, n.	29	P	* Narcis	29	P	Saturnin, m.	29	S	Tomaž, šk.
30	P	* Simon, Arh.	30	P	Rozalija d.	30	C	Hieronim uć.	30	S	Angel Akr.	30	T	Andrej, sp.	30	C	Marj. in Mat.
31	S	Ignacij sp.	31	T	Rajmund				31	N	Kristus Kr.				31	P	Silvester, p.

Drugi popolni odpustki za tretjerednike:

1. Na dan mesečnega shoda, ako se ga udeležiš.
2. Tri dni v mesecu, ki si jih sam izbereš.
3. Vsakikrat, kadar moliš serafinski sv. rožni venec sedmerih veselj Marijinih.
4. Vsak torek pod navadnimi pogoji, ako obiščeš redovno cerkev ob času, ko je izpostavljeno presv. Rešnje Telo na čast sv. Antonu Padovanskemu. (Tega odpustka so lahko deležni vsi verniki.)
5. Trinajst torkov po vrsti pred praznikom sv. Antona Padovanskega, ali ob katerem drugem času.
6. Pet zaporednih nedelj pred praznikom vtisnjenja ran sv. očetu Frančišku. Ta pobožnost se lahko opravi tudi kakih drugih pet zaporednih nedelj.
7. Šest zaporednih nedelj k prazniku sv. Ludovika Tuluškega, katerega praznik se obhaja 19. avgusta.
8. Vsakega meseca 17. dan na čast sv. Pashalu Bajlonskemu, če je v samostanski cerkvi izpostavljeno presv. Rešnje Telo.
9. Enega popolnega odpustka je lahko tretjerednik deležen za devetdnevnic: na čast Brezmadežni pred praznikom brezmadežnega spočetja (začetek 29. nov.), pred praznikom sv. očeta Frančiška (začetek 25. sept.), za praznik sv. Antona Pad. (začetek 4. junija), za praznik sv. Jožefa Kupertinskega (začetek 9. sept.).
10. Popolni odpustek na praznik patrona redovne cerkve.
11. Med štirideseturno pobožnostjo v redovni cerkvi.
12. Za obnovitev redovnih obljub 16. aprila in 29. novembra.
13. Na praznik presv. Srca Jezusovega, ako ponovimo posvetitev presv. Srca.
14. En petek v postu, ki si ga sami izberemo.